

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก. กรณีศึกษาผู้พิการจากภัยทุพภิกขภัย

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริ่ง อายุ 58 ปี ชาชาติเหนือเข้าทั้งสองข้าง

เสริ่งจบชั้น ป. 4 และบวชเณรตอนอายุ 17 ปีเป็นเวลาสองพรรษา เสริ่งเป็นม่ายภรรยาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งปอดเมื่อปี 2544 มีลูกสี่คน เสริ่งอาศัยอยู่กับลูกสาวคนที่สองซึ่งแต่งงานแล้ว และลูกสาวคนที่สี่ ซึ่งมีอาชีพรับจ้างพับหน้าผ้า โดยลูกคนที่หนึ่งและสามไปทำงานนอกหมู่บ้าน เสริ่งไม่มีปัญหาในการดูแลครอบครัว เพราะว่าลูกทั้งสองโตแล้ว และมีอาชีพเป็นของตนเอง ส่วนตัวเสริ่งเมื่อทำงานเก็บเงินได้ ก็จะนำเงินมาต่อเติมบ้านให้เสร็จ เสริ่งบอกว่าจะมีปัญหาตอนช่วงที่ภรรยายังอยู่ เพราะเป็นห่วงและยิ่งตอนที่ภรรยาไม่สบาย ก็ต้องทำงานหาเงินมารักษาภรรยา โดยพาไปรักษาถึงกรุงเทพฯ ส่วนลูกสาวคนโต และลูกชายคนที่สาม ไม่ได้อยู่กับเสริ่ง แต่ทุกปีจะมาเยี่ยม

สามารถร้องเพลงเขมร, ทำปิ่นแก้ว, รับซ่อมมิด พรวา เสียม จอบ, ปิ่นต้นไม้, รับจ้างตีรังผึ้ง และดำน้ำ

สภาพความเป็นอยู่

อาศัยอยู่ในบ้านสองชั้น ซึ่งมีการต่อเติมจากบ้านชั้นเดียวได้สูงในที่ดินจัดสรร เนื้อที่ 1 ไร่ มีเครื่องใช้ไฟฟ้าที่จำเป็น และเครื่องมือทำงานของเสริ่ง

มีควาย 2 ตัว วัว 1 ตัว บ่อปลา 1 บ่อ และพันธุ์ปลาซึ่งลงทุนซื้อมาเลี้ยงเองเป็นเงิน 800 บาทพร้อมหัวอาหารราคา 200 บาท

ภูมิลาเนาเดิม

เดิมอยู่บ้านตะเคียน ย้ายมาอยู่บ้านทรัพย์ตาจันทร์ ประมาณสิบห้าหลังคาเรือนกับเพื่อนบ้าน เพราะหลบหนีพวกเขมรแดง และบ้านทรัพย์ตาจันทร์ก็โดนเขมรบุกอีก ชาวบ้านจึงย้ายมาอยู่ที่บ้านตาเกาวิใหม่ ซึ่งเป็นพื้นที่จัดสรรให้ทำกิน เลยทำให้บ้านทรัพย์ตาจันทร์กลายเป็นหมู่บ้านร้าง ที่บ้านตาเกาวิใหม่ ชาวบ้านทุกคนจะได้ที่ดินทำกินคนละ 8 ไร่ นอกจากการสร้างบ้านบนพื้นที่ 1 ไร่ แต่พื้นที่ที่เสริ่งได้รับจัดสรรไม่สามารถใช้ได้เพราะพื้นที่ตรงนั้นมีเจ้าของอยู่แล้วและไม่อยากมีปัญหา ก็เลยตัดสินใจไม่ใช้พื้นที่นั้น

อาชีพ

ปัจจุบันมีอาชีพรับซ่อมมิด พรวา เสียม จอบ และทำปิ่นแก้ว ซึ่งจะมีลูกค้าแค่คนในชุมชน แต่ทุกปีในวันงานคนพิการเสริ่งจะไปรับจ้างลับมิด กรรไกรที่โรงพยาบาลเชิง และช่วงหน้าฝนก็จะช่วยลูกสาวพับหน้าผ้า เพื่อหารายได้เสริม แต่ก่อนที่จะพิการเสริ่งจะหาของป่า ล่าสัตว์ ทำปิ่น เพราะไม่มีที่นาเป็นของตนเอง

การประสบอุบัติเหตุ

เครื่องประสูติตั้งแต่ปี 2534 โดยในวันนั้นเครื่องเล่าว่ามีเพื่อนบ้าน 3 คน และทหารพรานหนึ่งคนชวนไปเก็บเห็ดที่ป่าหลังหมู่บ้าน ซึ่งเครื่องไม่ทราบมาก่อนว่าเคยมีชาวเขมรมาหลบอาศัยอยู่ในเขตไทย เมื่อไปถึงพบว่าพื้นที่บริเวณนั้นเป็นเนินที่ไม่สูงมาก บนเนินมีกระท่อมปลูกเรียงรายอยู่ประมาณ 4-5 หลัง บริเวณบ้านจะเต็มไปด้วยเห็ด เครื่องเห็นก็เดินตรงเข้าไปเรื่อย ๆ เพื่อเก็บเห็ดที่อยู่ตามทางเข้ากระท่อมโดยมีนายเคลยเพื่อนบ้านเดินตามมา จนก่อนถึงกระท่อม เครื่องได้เหยียบท่อนระเบิด ทำให้กระเด็นไป 5 เมตร ส่วนนายเคลยโดนสะเก็ดระเบิดบริเวณศีรษะสลบไป เครื่องพอตั้งสติได้ก็รู้ว่าขาขาดแต่ก็พยายามปลุกนายเคลย และเรียกเพื่อนที่เหลือมาช่วย และบอกให้ระวังระเบิด ส่วนทหารพรานที่ไปด้วยก็ได้เก็บทุระเบิดตามทางเพื่อเดินมายังจุดที่เครื่องอยู่ ทำให้เครื่องพบว่า แต่ละหลุมที่เดินผ่านมานั้นมีทุระเบิดฝังอยู่ถึง 3-4 ลูกต่อหลุม และหลุมที่เครื่องเหยียบก็มีระเบิดอยู่ 4 ลูกเป็นชนิดที่ชาวบ้านเรียกว่าโลงหีบ โลงศพ เครื่องบอกว่าหลังจากนั้นก็หนีหน่วยงานทั้งทหาร และ ต.ช.ด. มาทำการเก็บกู้ แต่ก็ยังไม่หมด

หลังจากนั้นเครื่องก็ถูกนำส่งโรงพยาบาลกาบเชิงเพื่อทำแผล และส่งตัวเข้าทำการผ่าตัดที่โรงพยาบาลสุรินทร์ พบว่าขาซ้ายขาด และขาขวามีสะเก็ดระเบิดเจาะสามแห่ง ตั้งแต่หัวเข่าถึงปลายขา ทำให้เครื่องต้องตัดขาเหนือเข่าถึงสองข้าง เครื่องใช้เวลาอยู่ที่โรงพยาบาล 19 วัน เครื่องเล่าว่าสาเหตุที่ออกเร็วคือเครื่องไม่กินของแสลง เช่น หน่อไม้ ไก่ ส้มตำ ปลา ร้า จึงทำให้แผลหายเร็ว และทางกรมประชาสัมพันธ์ได้ออกบัตรผู้พิการให้จึงทำให้ไม่เสียค่ารักษาพยาบาล

การได้รับความช่วยเหลือ

- รับรถเข็น จากโรงพยาบาลปราสาท เพราะเครื่องถูกตัดขาสองข้างทำให้ไม่สามารถใส่ขาเทียมได้ ซึ่งรถเข็นยังใช้ได้ถึงปัจจุบัน แต่มีการซ่อมให้ใช้ได้กับพื้นที่ และเสริมล้อเล็ก ๆ ที่ด้านหน้าเพื่อการทรงตัว
- รับรถโยก จากกรมประชาสัมพันธ์ผ่านทางโรงพยาบาลกาบเชิง ซึ่งไม่ได้ใช้ เพราะมันไม่เหมาะกับสภาพถนนในหมู่บ้าน
- รับวัว สามตัวจากกรมประชาสัมพันธ์
- รับอาหารแห้งทุก ๆ วันที่ 9 ของเดือน จาก COERR
- ทางโรงพยาบาลกาบเชิงเคยให้ตั้งกลุ่ม โดยให้ผู้พิการเป็นคนดูแลบ่อปลา โดยทางโรงพยาบาลจัดหาพันธุ์ปลา อาหาร เพียงให้คนพิการไปดูแล และแบ่งส่วนให้ 50 : 50 แต่ทางกลุ่มไม่มีใครสนใจ เครื่องอยากทำแต่ทำไม่ได้ เพราะการเดินทางไม่สะดวก

ผลกระทบจากความพิการ

ทางร่างกายและจิตใจ

ตอนรู้ว่าโดนระเบิดไม่กลัว เพราะว่าเคยโดนมาแล้ว 3 ครั้ง แต่ไม่เป็นไรมาก พอโดนครั้งที่ 4 เมื่อรู้ว่าชาชาตก็ตั้งสติ และคิดว่าเราจะทำอะไรต่อไป เห็นเพื่อนที่มาด้วยเขาขวัญเสียก็ร้องเพลงปลอบเขา แต่กลับมาบ้านทุกคนปลอบใจ เราก็รู้สึกดีขึ้น เมื่อจิตใจมันเข้มแข็ง ร่างกายมันก็ฟื้นไว

แต่เป็นคนพิการที่ยังสามารถทำงาน หรือทำกิจกรรมได้อย่างคนปกติ เช่น การดำน้ำ การปีนต้นไม้ การยิงปลา ซึ่งเราคิดว่าถึงไม่มีขาแต่ถ้าเรามีความพยายาม เราต้องทำได้ และทุกคนก็ทั้งในความสามารถของเรา

ทางเศรษฐกิจและสังคม

พอกลับมาบ้านก็ยังปรับตัวไม่ค่อยได้ แต่พอนานไปก็เริ่มชิน แต่คนแถวนี้เขาก็ชินกับคนชาชาต คนโดนระเบิด เพราะที่นี้มีมากกว่าที่อื่นนะ เราก็ไม่ต้องปรับตัวอะไรมาก ส่วนงานก็ทำเหมือนเดิม มันไม่ค่อยมีผลกระทบมากนักสำหรับตนเอง ดีที่เรายังมีอาชีพติดตัว ก็ทำงานหาเลี้ยงลูก เลี้ยงเมีย ช่วงไหนที่ไม่มีงานมากก็จะเข้าป่า ไปล่าสัตว์มาขาย เรียกว่าใช้ปืนเลี้ยงลูกก็ได้

ความคาดหวังในอนาคต

ถ้ามีเงินทุนก็จะมาทำบ่อปลาของตนเอง เพราะว่ามียบ่อแล้ว เลี้ยงปลาก็เป็นเรื่องที่ถนัด และต่อเติมบ้านให้เสร็จ

กรณีศึกษาที่ 2 นายเปลี่ยว อายุ 45 ปี ชาข้าวชาตเหนือเข้า

เปลี่ยวจบการศึกษา ป.4 มีบุตรสองคน คนโต อายุ 20 ปี ไปทำงานที่กรุงเทพฯ คนที่สอง อายุ 18 ปี แต่งงานแล้ว ในตอนแรกเปลี่ยวอาศัยอยู่ที่บ้านกาบเชิง แล้วย้ายมาอยู่ที่นี้ประมาณปี 2524 โดยได้รับการจัดสรรที่ดินทำกิน 8 ไร่และที่อยู่อาศัย 1 ไร่ ภรรยาของเปลี่ยวทำนา รับจ้างฟันหญ้าคา และทำงานรับจ้างเลี้ยงครอบครัว เพราะเปลี่ยวไม่ทำงาน ส่วนลูกสองคนก็ไปทำงานนอกหมู่บ้านและไม่ได้ส่งเงินมาให้ใช้

สภาพความเป็นอยู่

เปลี่ยวอยู่กับภรรยาสองคน โดยบริเวณบ้านส่วนใหญ่จะเป็นเครือญาติกัน ในทุกวันหยุด หลาน ๆ จะมานอนที่บ้านเปลี่ยวเป็นประจำ ทำให้บ้านไม่เงียบแม้จะไม่มีลูก ๆ อยู่เลยก็ตาม ซึ่งเวลาปกติ ภรรยาเปลี่ยวก็จะไปฟันหญ้าคาอยู่บริเวณที่นา บ้านที่อาศัยอยู่ปัจจุบันก็เป็นบ้านที่ยังต่อเติมไม่เรียบร้อย จึงทำให้ไม่สามารถใช้พื้นที่ได้ทั้งหมด ภายในบ้านเปลี่ยวเลี้ยงเป็ดและไก่ไว้กินไข่ นอกจากนี้ก็เริ่มลงทุนเลี้ยงเป็ดเทศเพื่อเอาไปขายด้วยแต่ลักษณะการเลี้ยงก็เลี้ยงตามมีตามเกิด

การประกอบอาชีพ

ปัจจุบันทำนา ส่วนควายที่ได้รับบริจาคมาก็ฝากไว้ให้ราช (กรณีศึกษาที่ 5) เลี้ยงไว้เอาลูกควายมาแบ่งกัน นอกจากนี้ฟันหญ้าคาเพราะทำได้ตลอดปี พอมาระยะหลังนี้เปลี่ยวก็เริ่มที่จะไปช่วยลุงเสร็จเรื่องทำมิด เพราะเห็นว่ายังมีช่วงเวลาที่ว่างพอจะได้ทำงานดีกว่าอยู่เฉยๆ มาคิดฟุ้งซ่านยังและยังเป็นนายหน้าหาดินมาถมที่ได้โดยได้ส่วนแบ่งเป็นเปอร์เซ็นต์จากการขุดดินร้อยละ 10 ของค่าถมดิน แต่รายได้จากการเป็นนายหน้านี้อาจจะเป็นบางช่วงที่มีงานเข้ามาเท่านั้น เปลี่ยวตั้งใจว่าในอนาคตอยากเลี้ยงปลาเนื่องจากมีบ่อปลาเป็นของตัวเองแล้ว ตั้งอยู่บริเวณที่นาแต่ยังไม่มีเงินมาลงทุนในการซื้อพันธุ์ปลาและหัวอาหาร

การประสบอุบัติเหตุ

เปลี่ยวโดนระเบิด ปี 2531 โดยไปเก็บเห็ดกับเชือก (กรณีศึกษาที่ 3) ที่ท้ายหมู่บ้าน แรงระเบิดทำให้ตดนิ้วเท้าซ้ายขาดแต่ต้องตัดเนื้อข้อเท้า หลังจากนั้นสะเก็ดที่โดนบริเวณหน้าแข้งไม่หายเลยถูกตัดขาอีกครั้งเหนือเข้าเพื่อกันแผลลุกลาม เปลี่ยวเป็นคนไข้ที่โดนระเบิดคนแรกหลังจากที่โรงพยาบาลกาบเชิงก่อตั้ง ซึ่งในตอนนั้นทางโรงพยาบาลได้ทำการรักษาเบื้องต้นและทำการผ่าตัดด้วยบุคลากรที่มีอยู่ภายในโรงพยาบาล จึงไม่ได้ส่งตัวต่อไปที่โรงพยาบาลสุรินทร์ การรักษาของเปลี่ยวมีระยะยาวนานถึงครึ่งเดือน ในการรักษาตัวครั้งนี้เปลี่ยวต้องออกค่ารักษาพยาบาลเป็นจำนวนเงินถึง 15,000 บาท แต่เปลี่ยวไม่มีเงิน จึงสามารถจ่ายค่ารักษาพยาบาลได้แค่ 1,500 บาทเท่านั้น นอกจากนี้เปลี่ยวยังได้รับการช่วยเหลือยาเทียมจากโรงพยาบาลสุรินทร์โดยมูลนิธิของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี 2 อัน แต่ไม่ค่อยได้ใช้เพราะเปลี่ยวรู้สึกว่าการใช้ยาเทียมทำให้เดินลำบากและรู้สึกว่าจะใช้ไม่คุ้มย่นสะดวกกว่า นอกจากนี้ได้รับความช่วยเหลืออาหารแห้งในทุกๆวันที่ 9 ของเดือนจากสำนักงานโคเออร์สุรินทร์โดยผ่านมาทางทหาร

ภรรยาของเพ็ญเล่าว่าในระยะแรกที่เพ็ญกลับมาอยู่บ้านมีอาการหงุดหงิดง่าย อารมณ์ร้อน ด่าทอคนในบ้าน และยังยอมรับสภาพที่เป็นอยู่ไม่ได้ ภรรยาของเพ็ญก็ปฏิบัติตัวเหมือนก่อนที่จะโดนระเบิด ทั้งที่มีความรู้สึกเป็นห่วงแต่ก็ไม่กระทำการสิ่งที่ทำให้เพ็ญรู้สึกว่าเป็นคนพิการหรือคนที่ดูอ่อนแอพึ่งตนเองไม่ได้ และบางทีก็มีการด่าตอบโต้กลับไปด้วยในช่วงแรกเพ็ญต้องใช้เวลาปรับตัวอยู่นานหลายปีมาก พอได้เริ่มทำงานก็ค่อยหายบ่น หายคิดมาก หลังจากนั้นก็เลี้ยงควายช่วยเมีย ควายเหล่านี้ปัจจุบันนำไปให้คนพิการคนอื่นช่วยเหลือโดยมีข้อตกลงว่าเมื่อควายมีลูกก็จะแบ่งกัน พอในช่วงทำนาก็จะทำนากับภรรยาเพียงสองคนซึ่งลำบากมากเพราะเพ็ญไม่ได้ใส่ซาเทียมที่ได้มา อีกทั้งยังไม่มีลูกมาช่วยด้วย การทำนากของเพ็ญก็ต้องใช้ไม้ค้ำยันลงไปทำนากถึงแม้จะช่วยได้ไม่มากแต่ก็ดีกว่าอยู่เฉยๆ ข้าวที่ได้จากนาก็ได้มาพอกินไปได้ซักปี แต่ไม่มีเหลือไว้ขาย ในตอนนี้เพ็ญก็ยังมียอดหนี้จากการกู้เงินจาก ธ.ก.ส. 20,000 บาท (คิดดอกเบี้ยร้อยละ 12 / ปี) เพื่อเอามาทำนาก แต่ตอนนี้มีโครงการพักชำระหนี้ 3 ปี จึงยังไม่ได้จ่ายเงินคืนและนอกจากนี้ยังกู้ยืมเงินจากกรมประชาสัมพันธ์ 20,000 บาท คืนไปแล้ว 12,000 บาท และยังมีเหลืออีก 8,000 บาทที่ยังไม่ได้คืน

กรณีศึกษาที่ 3 นายเชื้อม อายุ 60 ปี ชาข้ายขาดเหนือเช่า

เชื้อมจบการศึกษา ป.4 ปัจจุบันรับจ้างเลี้ยงวัวเพื่อเอาลูกวัวมาแบ่งกับเจ้าของ เชื้อมมีภรรยามาแล้วสองคน คนปัจจุบันอายุ 49 ปี อาชีพรับจ้างทำหลังคาจากหญ้าคามีลูกด้วยกัน สองคน คนแรกเป็นผู้หญิง แต่งงานแล้ว ทำงานที่กรุงเทพฯ ลูกชายทำงานบนเรือ ส่วนคนที่สองเป็นผู้หญิง แต่งงานแล้ว มีอาชีพรับจ้างทำหญ้าคา และทำนา เชื้อมมีหลานหนึ่งคนเป็นผู้หญิงอายุ 5 ขวบ สามารถช่วยทำหญ้าคาได้ ปัจจุบันเชื้อมอยู่บ้านที่ได้รับการจัดสรรที่มาจากกรมประมงสงเคราะห์ให้แก่ชาวบ้านที่ย้ายมาอยู่ที่บ้านตาเกาใหม่ มีการต่อเติมได้ดูบ้านข้างล่างเพิ่มเติม แต่เชื้อมบอกว่าที่นาที่ได้รับการจัดสรรมาก็ไม่สามารถใช้ทำมาหากินได้เพราะมีคนมาใช้พื้นที่เป็นเจ้าของอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว จึงไม่ยอมมีเรื่อง

การประสบอุบัติเหตุ

เชื้อมโดนระเบิดปี 2531 พร้อมกับเปลี่ยวเพราะไปด้วยกัน เปลี่ยวถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลกาบเชิงในตอนแรก เปลี่ยวเล่าว่าขาขาดแค่ข้อเท้าแต่แผลที่โดนสะเก็ดที่หน้าแข้ง ทำให้กระดูกแตก เลือดถูกตัดขาดเหนือเช่า ค่ารักษาประมาณ 3-4 พันบาทแต่มีให้แค่ 2,000 บาทเท่านั้น เปลี่ยวได้ไม้ค้ำยันและยาเทียมจากโรงพยาบาลกาบเชิง แต่ปัจจุบันเปลี่ยวใช้เพียงไม้ค้ำเท่านั้นเพราะสะดวกในการใช้กว่าขาเทียม

การประกอบอาชีพ

ก่อนประสบอุบัติเหตุยังอยู่ที่ตำบลคูตันก็จะลงเรือจับปลาที่ระยองและสมุทรปราการ เมื่อย้ายมาอยู่ที่บ้านตาเกาใหม่ก็หาของป่า ลำสัตว์ ดักสัตว์ขาย รับจ้างทำนาซึ่งจะให้ค่าแรงเป็นข้าว 1 เกวียน (1 เกวียนมี 9 กระสอบ กระสอบละ 80 กิโลกรัม) แต่เมื่อตอนออกจากโรงพยาบาลใหม่ก็อยู่บ้านเฉยๆ นั่งเล่นหย่อนทุกวันเพราะรู้สึกเครียด ส่วนภรรยาก็ไปรับจ้าง ลูกก็ไม่ค่อยสนใจ อยู่บ้านนาน 2 ปี ก็เครียดมากเพราะอยู่คนเดียวไม่รู้ว่าทำอะไร จนมีสายตรวจมาแนะนำให้ช่วยเลี้ยงวัวแล้วแบ่งเอาลูกวัวกัน สายตรวจคนนี้เป็นบ้านอยู่ใกล้กัน หลังจากนั้นเป็นต้นมาก็เริ่มเลี้ยงวัวให้คนอื่น ปัจจุบันเชื้อมเลี้ยงวัวทั้งหมด 12 ตัว โดยวัวที่เลี้ยงอยู่ปัจจุบันเป็นของพี่น้องฝากให้เลี้ยง เชื้อมเล่าว่าเมื่อวัวตก ลูก ตัวแรกจะให้คนที่เลี้ยงก่อน แล้วตัวต่อมาจึงจะให้คืนเจ้าของ แต่ถ้าวัวตกลูกครึ่งละ 2 ตัวก็จะแบ่งให้เจ้าของอีกตัวหนึ่ง วัวที่โตเต็มที่ขายวัวได้ราคาตัวละประมาณ 5,000 บาท ในอนาคตเชื้อมคิดว่าจะหาทุนทำคอกวัวให้ดีขึ้น เวลาไปเลี้ยงวัวก็จะไปดักสัตว์มาขายบ้าง เพื่อเสริมรายได้ เชื้อมเล่าว่าเคยดักได้ชะมด เอาไปขายได้ตัวละ 50 บาท

การได้รับความช่วยเหลือ

เชื้อมได้ขาเทียมและไม้ค้ำจากโรงพยาบาลกาบเชิง และได้อาหารแห้งทุกวันที่ 9 ของเดือนจาก COERR ได้มาประมาณ 5-6 ปีมาแล้ว และได้วัว 2 ตัวตั้งแต่ตอนโดนระเบิดใหม่ ๆ จากประชาสงเคราะห์

ความยากลำบาก

เชื้อมเล่าว่าในช่วง 3 ปีมานี้ เชื้อมมีอาการปวดขาข้างที่ขวามากจนอยากจะฉีกคอตาย เพราะปวดขาปวดกระดูกจนทนไม่ไหวโดยเฉพาะช่วงหน้าหนาวอาการปวดจะกำเริบมาก บางครั้งเจ็บจนอยากจะเอามือมาแทง เจ็บทั้งคืนทั้งวัน เชื้อมเคยถามหมอว่าจะรักษาได้อย่างไร แต่หมอบอกว่าคนที่ตัดขาไปก็จะมีอาการปวดเช่นนี้หลายคนและให้ยาแก้ปวดมากิน

กรณีศึกษาที่ 4 นายหิง อายุ 50 ปี ขาซ้ายขาดเหนือเข่า

จบการศึกษา ป.4 ภรรยาเป็นคนจังหวัดบุรีรัมย์อายุ 48 ปี มีอาชีพทำนุ้าคา มีลูก 4 คน

- ลูกสาวคนที่หนึ่ง อายุ 27 ปี ทำงานอยู่ที่ กรุงเทพฯ ส่งเงินให้ครอบครัว
- ลูกชายคนที่สอง อายุ 25 ปี ทำงานที่เสม็ดดำ บางขุนเทียน มีครอบครัวแล้ว ไม่ได้ส่งเงินให้ทางบ้านเลย
- ลูกชายคนที่สาม อายุ 18 ปี ทำงานที่กรุงเทพฯ แต่ไม่ได้ส่งเงินมาให้ทางบ้านเลย
- ลูกชายคนที่สี่ อายุ 8 ปี เรียน ป. 2 โรงเรียนกบเชิง

การย้ายถิ่นฐาน

เดิมอยู่ที่อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว ย้ายมาอยู่ที่บ้านตาเกวใหม่เมื่อปี 2526 ไม่ได้ที่ดินทำกิน แต่ได้ที่ดินจัดสรรเพื่อปลูกบ้านจำนวน 1 ไร่ บ้านที่อยู่ปัจจุบันก็เก็บเงินต่อเติมเอง บ้านที่อยู่ก็มีลักษณะง่ายๆ เพียงก่ออิฐฉาบปูนทาสีอย่างง่าย ๆ บริเวณบ้านมีทุ่งสำหรับเก็บหญ้าที่ตัดมาและทำเสร็จแล้วขนาดใหญ่ มีแปลงปลูกพืชผักสวนหลายชนิด หลังบ้านก็มีปลูกมะพร้าว มะขามมะม่วงและกล้วยเพื่อไว้รับประทาน และมีคอกสำหรับเลี้ยงหมู

การประกอบอาชีพ

ก่อนโดนอุบัติเหตุซึ่งเป็นช่างก่อสร้าง ช่างไม้ รับจ้างแต่ภายหลังจากโดนระเบิดแล้วปัจจุบัน รับจ้างทำนุ้าคา ถ้ามีคนมาจ้างให้ทำไม้ก็ทำ รับจ้างทั่วไป บางครั้งก็จะเป็นนายหน้าหาดินมาลงที่ให้แก่ก็จะได้ 10% (รถ 6 ล้อได้คันละ 15 บาท แต่ถ้ารถ 10 ล้อจะได้คันละ 30 บาท) แต่รายได้ในส่วนนี้จะมาเป็นบางช่วงเท่านั้น ปัจจุบันไม่มีหนี้สิน

การประสบอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุ โดนระเบิดปี 2534 ไปเลื่อยไม้มาสร้างบ้าน นอกหมู่บ้าน ไปกับเพื่อนสี่คนแต่หนึ่งไปเหยียบโดนกับระเบิดคนเดียว หิงถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลกบเชิงทำแผลและส่งต่อไปโรงพยาบาลสุรินทร์ อยู่ได้ประมาณ 2 เดือน ตอนแรกต้องเสียค่ายา 2,000 บาท แต่ทางโรงพยาบาลบอกว่าถ้ามีใบส่งเคราะห์ก็ไม่เสียเงิน จึงให้พ่อที่อยู่ที่บ้านไปเอาลายเซ็นรับรองจากผู้ใหญ่บ้าน มาที่ส่งเคราะห์อำเภอ แล้วไปยื่นที่โรงพยาบาลสุรินทร์เลยทำให้ไม่เสียค่ายา แต่ก็จะมีค่าให้น้ำเกลือและเลือด ภรรยาของหิงจึงตัดสินใจกลับมาขายหมู ที่เลี้ยงไว้ได้เงินมา 2,000 บาท ในช่วงที่ภรรยามาดูแลก็จะมีค่าใช้จ่ายของภรรยาในตอนนั้นเพิ่มมาอีกด้วย เมื่อทางโรงพยาบาลจัดข้าวให้หิงทานก็จะได้ข้าวมาเผื่อด้วยทั้งคนป่วยและคนเฝ้าใช้ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายไปบ้าง ตอนนั้นลูกสาวอยู่ที่กรุงเทพฯ ก็ส่งเงินมาให้ใช้ 4,000 บาท คนที่สองทำงานที่สุรินทร์อายุได้สิบกว่าขวบ คนที่สามเพิ่งเรียน ป. 1 เอง หลังจากออกมาจากโรงพยาบาลใหม่นั้นใช้ไม้ค้ำสองอัน พอเริ่มชินก็ใช้อันเดียว จนปัจจุบัน

ภรรยาของหิงเล่าว่า "เคยคิดที่จะหนีจากหิงเพราะว่า ช่วง 3-4 ปีหลังจากโดนระเบิด น้ำเค็ม(หิง) กินเหล้า พอเมาก็บ่นไปร้องไห้ไป บางครั้งถ้ากินเยอะก็จะบ่นว่าเสียต๋ายชา และก็หงุดหงิดง่าย ใครก็เข้าหน้าไม่ติด พอเห็นเพื่อนไปทำงานก็ก็น้อยใจว่าตนเองทำงานได้ไม่เหมือนคนอื่น น้ำเองตอนนั้นก็น้อยใจมากแต่พออยู่ด้วยนานๆ ก็เข้าใจว่าเพราะอะไร พยายามให้กำลังใจไม่ให้เค้านิดมากและลูกก็เข้าใจ เขาบอกพ่อว่าไม่เป็นอะไรนะพ่อ พวกหนูยังอยู่ แกก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ตอนที่น้ำท้องน้องตึก (ลูกคนสุดท้อง) ลูกชายคนที่สอง ก็มาถามว่าน้องเค้าน่าจะขาดเหมือนพ่อหรือเปล่า " หลังจากที่เราเริ่มปรับตัวได้ก็เริ่มหันมาหาทางทำมาหากิน ลูกสาวก็ช่วยซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้หนึ่งใช้เวลาไปไหนมาไหน หิงสามารถซื้อรถมอเตอร์ไซด์พาภรรยานั่งมอเตอร์ไซด์ไปเกี่ยวหญ้าคาได้ เมื่อเกี่ยวไปได้มากๆ ก็มัดรวมกัน เทินบนหัวแล้วขนกลับบ้านได้ จนมีชาวบ้านแซวว่าคนขาดพาคนขาดนั่งมอเตอร์ไซด์เพราะภรรยาหิงไม่สามารถซื้อรถมอเตอร์ไซด์ได้

การได้รับความช่วยเหลือ

หลังจากที่กลับมาอยู่ที่บ้านได้สองอาทิตย์ได้ไม่กี่เท่า และต่อมาทางโรงพยาบาลกาเบ็งมีจดหมายให้ไปทำขาเทียม หิงเคยอบรมอาชีพที่โรงพยาบาลกาเบ็ง ตัดผม แต่ทำไม่ได้เพราะมือสั่น (สงสัยว่าอาจจะมาจากการที่เคยเป็นไข้จับสั่นตอนอยู่ที่ชลบุรี)

ความคาดหวังในอนาคต

ตอนที่ขาดใหม่ ๆ ก็ลำบากมาก เพราะยังทำอะไรไม่ได้ เดินไม่ถนัด เมียก็ทำงานรับจ้างไปเรื่อย ๆ ขัดสนบ้าง แต่ลูกก็ส่งเงินมาให้แต่ไม่มากและยังเล็กอยู่ จึงคิดว่าอยากหางานทำ หาเงินและเก็บออมมาก ๆ เพราะอนาคตอยากให้ลูกสาวมาค้าขายที่บ้านเพื่อจะได้อยู่ด้วยกัน แต่ตอนนี้ยังไม่มีทุน

การร่วมกิจกรรม

ภรรยาของหิงไม่อยากจะให้เข้าร่วมกลุ่มกับคนพิการคนอื่น ๆ เพราะว่าจะมีคนกินเหล้าแล้วไม่ทำงาน ก็ไม่อยากจะให้ไปยุ่งสังด้วย แค่มีกินแค่นี้ก็พอใจแล้ว ไม่อยากให้รวมเพราะบางคนทำงานบางคนไม่ทำงาน เอาเปรียบกัน

กรณีศึกษาที่ 5 นายราช อายุ 40 ปี ชาย้ายขาดเหนือเข่า

ราชจบการศึกษาชั้นป.4 ครอบครัวย้ายมาจากบุรีรัมย์ โดยตามพ่อ แม่มาอยู่อาศัยอยู่ปลายนา ประมาณเกือบ 20 ปี โดยย้ายมาอยู่ที่บ้านพาสันเดียวกับบ้านอยู่ห่างจากบ้านพ่อแม่ประมาณ 2 กิโลเมตร ปัจจุบันอยู่กับลูกสามคน คนโตผู้ชายเรียนถึง ป. 3 คนที่สองและสาม เป็นฝาแฝดหญิงชายได้เรียนถึง ป. 1 แต่ปัจจุบันทั้ง 3 คนไม่ได้เรียนหนังสือเลย เพราะต้องมาช่วยพ่อตัดไม้ไผ่ถ่าน ส่วนภรรยาของราชหนีไปแล้วเมื่อสองปีที่ผ่านมา จึงทำให้ราชต้องรับผิดชอบในการดูแลลูกตามลำพัง

การประสบอุบัติเหตุ

ราชโดนระเบิดปี 2538 ขณะเข้าไปจับอึ่งทางขายป่าหลังหมู่บ้าน ราชเล่าว่า"กรรมของผมนี่จะบวชแต่ดันไปโดนระเบิดเสียก่อน" ราชถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลกาบเชิงเพื่อทำแผล และถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลสุรินทร์ต่อ ราชโดนตัดขาไป สองครั้ง ครั้งแรกตัดครึ่งข้าง ต่อมาขาบวมหมอเลยตัดเหนือเข่า ใช้เวลารักษาตัวนาน 45 วัน โดยมีแม่นำราชไปเฝ้าตลอด ราชไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเพราะได้รับการสงเคราะห์ แต่หลังจากโดนระเบิดต้องขายบ้านเพื่อใช้เงินมาเลี้ยงลูกและคนในครอบครัว

การประกอบอาชีพ

ราชเคยเป็นทหารในสมัยที่อยู่บุรีรัมย์ก่อนโดนระเบิดราชทำนา โดยเช่าที่นาของคนอื่นทำเพราะย้ายมาอยู่ข้างนาไปจึงไม่ได้รับจัดสรรที่ดิน ปัจจุบันราชเผาถ่านจากไม้ยูคาลิปตัสและไม้จบก ราคาถ่านน่าจะขายได้ถึง 180 บาท แต่ราชกลับถูกกดราคาขายได้เพียงกระสอบละ 120 บาทเท่านั้น ราชต้องออกไปอยู่ปลายนา ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณ 2 กิโลเมตร เพื่อทำถ่านจากต้นยูคาลิปตัส ซึ่งต้องขโมยไม้เขาเผาเพราะไม่รู้จะไปทำอะไรแล้วและนอกจากนี้ก็รับจ้างเลี้ยงวัวเพื่อเอาลูกวัว ในอนาคตราชคิดว่าอยากเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงเอากลู มาเลี้ยงพี่ น้อง และลูก ๆ

การได้รับความช่วยเหลือ

ได้ขาทียมจากโรงพยาบาลสุรินทร์มาหนึ่งอัน แต่ไม่ได้ใช้เพราะมันไม่มีข้อต่อตรงหัวเข่า ใส่เดินแล้วมันขัด นอกจากนี้ก็จะได้อาหารแห้งทุกวันที่ 9 ของเดือนจากสำนักงานโคเออร์สุรินทร์

การร่วมกิจกรรม

เวลามีนงานบุญในหมู่บ้านจะเข้ามาช่วยบ้าง งานวันคนพิการก็จะไปร่วมเสมอ และไปเลือกตั้งทุกครั้ง ราชเคยมีการเสนอให้มีการทำถนนภายในหมู่บ้านให้ดีกว่านี้ เพราะเป็นลูกรัง เวลาฝนตกจะลำบากมาก การปรับตัว โดนใหม่ ๆ เคยเอาปืนจะมายิงฆ่าตัวตาย เพราะคิดว่าตนเองหมดความหมาย แต่คิดว่าต้องดูแลลูก

กรณีศึกษาที่ 6 นายสมพงษ์ อายุ 35 ปี ชาข้าวขาดได้เข้า

สมพงษ์เดิมอยู่ที่อำเภอปราสาท แล้วพ่อกับปู่ไปอยู่เขมร 2 ปี พ่อได้ข่าวว่าเขมรจะแตกก็กลับมาอยู่ที่ไทยเมื่อปี 2520 สมพงษ์มีพี่น้อง 8 คน สมพงษ์เป็นคนที่ 5 พี่น้องของสมพงษ์จะโดนเกณฑ์ทหารคนเว้นคน สมพงษ์ได้เรียนชั้น ป. 4 ที่โรงเรียนบ้านด่าน เพราะตอนนั้นเกิดภาวะสงคราม โรงเรียนโดนระเบิดลงบ่อย การสอนจึงไม่ต่อเนื่องเพราะต้องคอยหนีสงครามด้วย

ครอบครัว

สมพงษ์แต่งงานแล้ว ภรรยาของสมพงษ์มีอาชีพปลูกกรรณที่ชายแดนช่องจอมและเป็น อ.ส.ม. ประจำหมู่บ้าน มีลูกด้วยกัน 2 คน คนโตเป็นผู้หญิงเรียนอยู่ชั้น ม. 1 โรงเรียนบ้านด่าน คนที่สองเป็นผู้ชายเรียนอยู่ ป. 2 โรงเรียนบ้านด่าน

การประกอบอาชีพ

สมพงษ์เป็นพรานหาของป่า ทำนา ทำนุ้ญาคา ต่อมาโดนเกณฑ์เป็นทหารอยู่ พัน 1 รอ. มหาดเล็ก รักษาพระองค์ ในช่วงที่ไปเป็นทหารเป็นห่วงที่บ้านมากเพราะตอนนั้นเขมรยังยิงกันอยู่ เพื่อนที่เป็นทหารด้วยกันรักเรามากเพราะมาเห็นความลำบากที่ของเราเขาก็สงสาร สมพงษ์เล่าว่าช่วงที่เป็นทหารได้ความรู้และประสบการณ์มากมาย ช่วยทำให้ใจเย็นขึ้น คิดก่อนทำมากขึ้น และได้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเลี้ยงปลา เลี้ยงสัตว์ จึงคิดว่าหลังปลดประจำการจะทำมาหากินที่บ้านเพราะตอนนั้นมีภรรยาและลูกแล้วอยากจะตั้งตัว แต่พอกลับมาพบว่าทางหลวงยัดที่นาหมด แล้วแบ่งให้ทำกินเหลือเพียง 4 ไร่ ก็รู้สึกหมดแรง ห่อใจที่จะทำความรู้ที่ได้จากการเป็นทหารมาพัฒนาที่ดิน หลังจากมาอยู่ที่บ้านได้สามปีก็โดนระเบิด ปัจจุบัน ینگปลา เลี้ยงวัว รับซ่อมจักรยาน รถเข็นและทำนา โดยเช่าที่ประมาณ 10 ไร่ จ่ายค่าเช่านา เป็นข้าว 12 กระสอบ

อนาคต อยากได้ทุนสัก 15,000 บาท ซื้ออุปกรณ์เปิดร้านซ่อมจักรยาน ซ่อมเครื่องยนต์ ในหมู่บ้าน หรือขยายไปช่องจอม และกะจะยืมเงินหลานมาซื้อรถไถ (มือหนึ่งประมาณ 50,000 บาท มือสองประมาณ 30,000 บาท) เอมานชนนุ้ญาคา ไถนา เป็นยานพาหนะ ติดเครื่องใช้รดน้ำได้

อุบัติเหตุ

วันที่ 24 ตุลาคม 2538 ซึ่งเป็นวันที่เกิดสุริยคราส สมพงษ์ไปเกี่ยวนุ้ญาคาแถวคนเดียวแถวช่องเปราะะ แล้วเดินไปเหยียบระเบิดช่วงประมาณสองโมงกว่า ระหว่างรอคนมาช่วยจึงเอาปืนที่ใช้ล่าสัตว์มามัดกับขาลากตัวเองมาให้ใกล้ถนนที่สุดเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ผลทำให้เซลล์ขาส่วนล่างตายเพราะเลือดออกมากกว่าคนจะมาช่วยก็ 4 โมงเย็น

การรักษาพยาบาล

ถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลกาบเชิง แต่งแผลแล้วส่งไปที่โรงพยาบาลสุรินทร์ รักษาาน 40 วัน จึงกลับบ้าน ไปเอาซาเทียม ก็นั่งรถโดยสารไป รถเบรคก็หกล้ม เลยต้องเข้าโรงพยาบาลกาบเชิงอีกรอบ

ความช่วยเหลือ

ได้ซาเทียมจากมูลนิธิของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี โรงพยาบาลบุรีรัมย์ โรงพยาบาลสุรินทร์ ซาเทียมทั้ง 3 อัน พังหมดแล้ว ซาเทียมอันแรกทำที่ศูนย์ฟื้นฟูคนพิการพระประแดง เสียเงินไป 3800 บาท แต่หนักมาก ประมาณ 2 กิโลกว่า อันที่ใช้ปัจจุบัน มีทั้งแบบมีฝาเท้า และอีกอันเอาไว้ทำเกษตร ซึ่งไม่มีฝาเท้าใช้สะดวกกว่า

สมพงษ์เคยไปฝึกอาชีพอบรมซ่อมจักรยาน ซ่อมเครื่อง ซ่อมรถไถ ตัดผม จากศูนย์ฝึกอาชีพราษฎรชายแดน

ได้วุฒิมาจากมูลนิธิของสมเด็จพระเจ้า 3 ตัว แต่เมื่อเลี้ยงแล้วต้องส่งคืนแม่พันธุ์ 1 ตัว และลูก 1 ตัว

เคยไปฝึกอาชีพที่ขอนแก่น ทางอำเภอกาบเชิงส่งไป ต้องมีการทดสอบ ความรู้ไม่ถึง ก็ได้เรียนตัดผม ถ้าจะนำมาทำอาชีพ คงจะสู้เจ้าเดิม ร้านใหญ่ ๆ เขาไม่ได้อำเภอเขาส่งไปเรียนฟรี แต่ไม่มีทุนในการประกอบอาชีพให้

เคยมีทหารนำไก่มาให้เลี้ยง 15 ตัว ตาย 3 สักพักพอไม่ได้ดูแล มันก็พากันตายหมด

สมพงษ์เล่าว่าที่ตนเองได้ของมากเพราะมักจะร่วมประชุม ให้ความร่วมมือดี จึงได้รับความช่วยเหลือมากกว่าคนอื่น ๆ

ตอนนี้ก็พอใจในการดำรงชีวิต แต่อยากจะเปิดตู้ซ่อมจักรยาน คิดอยากจะทำอะไรมากกว่านี้จนนอนไม่หลับ แต่ภรรยาเป็นคนใจเย็น ไร่ ไร่ ลูก ๆ ก็รู้ใจ เป็นกำลังใจให้ ลูกก็เชื่อฟังมาก

ความยากลำบาก

ตอน ปี 2543 ช่วงนั้นไม่ค่อยสบาย เป็นดีซ่าน โรงพยาบาลรัฐก็ไม่รับ ตอนแรกมันเป็นไข้ ไอ หน้าตาเริ่มเหลือง ไปโรงพยาบาลกาบเชิง ก็หาย พักได้ 15 วัน ก็ไปทำนา ดำนา อีกเดือนก็เป็นอีก หมอว่า เราก็บอกไปว่าถ้าไม่ได้ทำงาน ก็ไม่มีใครทำ มันจำเป็นต้องทำเพราะมีภาระ หมอทางโรงพยาบาล ชื่อหมอเอกชัยก็ให้กำลังใจ ให้สู้ เป็นหนักก็เข้าโรงพยาบาลสุรินทร์ หมอจัดยาให้เหมือนเดิม ไม่นาน จึงไปเข้าโรงพยาบาลรวมแพทย์ ให้ไปหาหมอชาญชัยเพราะมีคนเคยเป็นแล้วเขารักษาหาย โดยนายชัยให้เงินไป 700 บาท ให้ไปรักษา หมอให้พักผ่อน อย่าตากแดด อย่าเสียงดัง พักหนึ่งเดือน กินผักกับน้ำหวาน ไม่ให้กินของเค็ม กินข้าวแข็ง อาทิตย์ต่อมาเริ่มมีกำลัง ก็โทรไปหาหมอบอกอาการ ก็ดีขึ้น ไปตรวจที่โรงพยาบาลเขากิ่งว่าอาการดีขึ้น ชาวบ้านเขากลัวว่าเป็นโรคเอดส์ ให้ไปตรวจเลือด ก็ตรวจ หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร

ช่วงนั้นภรรยาก็ไปรับจ้างขุดลอกคลอง พี่น้องของสมพงษ์ก็อยากให้อยู่ด้วยที่ชลบุรี ก็ทิ้งไปไม่ได้ เพราะมีทั้งลูกเมีย หลานอยู่ที่นี้ หลานที่ทำงานที่ชลบุรีก็ส่งเงินมาให้ เพราะเคยส่งเสีย เคยให้เงินเขา

กับครอบครัวไม่มีปัญหา จะมาจากคนอื่นมากกว่า ปีที่แล้วก็ต้องขายข้าวเอาเงินเข้ากลุ่มออมทรัพย์ ซึ่งจะมีทุนหมุนเวียน 200,000 บาท ก็จะได้ผลประโยชน์คือ

มีการขายปุ๋ย ได้กำไรนิดหน่อย

มีเงินปันผล

สามารถกู้ยืมเงินได้ ดอกถูก

การปรับตัว

สมพงษ์คิดว่าเป็นกรรมที่โดนระเบิดเพราะว่าตนเคยเป็นพรานล่าสัตว์ โดนกรรมตามทัน ช่วงโดนใหม่ ๆ ก็เจ็บมากหน่อย ก็ทำใจนานหน่อยใช้เวลาประมาณ 3-4 ปี และผลมักจะอีกเสบบ่อยเพราะใส่ขาเทียมบ่อย ทำอะไรก็ไม่ทันใจ แต่เวลาหาปลา หากจะจับได้มากขึ้นกว่าแต่ก่อน ส่วนลูกสาว ลูกชายชั้น จะช่วยทำงาน รักพ่อ เป็นห่วงพ่อ

ภรรยาของสมพงษ์เคยคิดที่จะขายบ้าน แต่สมพงษ์ได้กล่าวว่า " เอากระดุกทำบ้านให้ลูกไม่ได้นะ" เพราะสมพงษ์เห็นว่าบ้านจะเป็นมรดกเพียงอย่างเดียวในตอนนี้อย่างไรเขาจะสามารถให้ลูก ก็ทำให้ภรรยาเชื่อใจ สมพงษ์ว่าจะสามารถทำงานหาเลี้ยงครอบครัวได้

หนี้สิน

หนี้ค่าน้ำทำนาข้าว 2000 บาท

กู้สหกรณ์อำเภอมาทำบ้าน 10,000 บาท ดอกร้อยละ 7 ชาติสง 2 ปีขึ้นไป ดอกร้อยละ 12 เหลืออีก 8,000 บาท

ยืมญาติมาประกันตัว เหลืออีก 5,000 บาท เพราะโดนข้อหาขโมยไม้ ตัดไม้ โดนพวกป่าไม้จับ เสียค่าประกันตัวทั้งตัวเองและเมีย 15,000 บาท และโดนยึดรถมอเตอร์ไซด์ 1 คัน โดนเมื่อ พ.ศ. 2541

พวกเงินกองทุนที่ไม่อยากไปเบิก เก็บออมไว้ให้ลูกหลาน บางครั้งแอบซ่อนเงินไว้ใช้ยามฉุกเฉิน มีการวางแผนการใช้เงิน " พี่ไม่ได้เรียนสูง อยากให้ลูกเรียนสูง พี่ลำบากไม่อยากให้ลูกลำบาก"

กิจกรรมในชุมชน เคยพยายามรวบรวมคนพิการแต่ไม่สำเร็จ เพราะไม่มีองค์กรรองรับ ทำศาลาวัด และเป็นกรรมการหมู่บ้าน เคยมีการประท้วงโครงการที่ไม่โปร่งใส สมพงษ์กับพวกก็ไม่ยอม อ.บ.ต. จึงไม่ค่อยชอบสมพงษ์นัก เคยขู่ที่จะยิงสมพงษ์ แต่สมพงษ์บอกว่าเป็นผู้นำจะต้องยอมรับความคิดเห็นชาวบ้าน แต่ชาวบ้านหมู่ 14 เก่ง มีโครงการเงินคนจนจะตั้งคณะกรรมการตรวจสอบกันเอง สมพงษ์บอกว่ายาก ๆ คนนี้ดี มีนโยบายที่ช่วยเหลือคนพิการที่เห็นได้ชัด เป็นรูปธรรม

กรณีศึกษาที่ 7 นางสาวเดือน อายุ 41 ปี ชาวเขาชาติใต้เขา

สกาเดือนจบการศึกษาชั้น ป.4 เมื่อก่อนโดนระเบิด รั้งจ้าง เลี้ยงควาย เย็บผ้า ปัจจุบัน ชายของแห่งนั้นที่บ้าน ทำสวนครัว เลี้ยงไก่ อยากรับเลี้ยงหมู เลี้ยงไก่พันธุ์ เพราะดูจากคนที่เคยเลี้ยงมาแล้ว

สาเหตุความพิการ

สกาเดือนไปเลี้ยงควายแถวด้านศาลาการ แล้วจึงเหยียบระเบิด เมื่อปีพ.ศ. 2520 ถูกส่งไปโรงพยาบาลสุรินทร์ เพราะในสมัยนั้นโรงพยาบาลกบเชิงยังไม่สร้าง ไม่ต้องเสียค่ารักษาพยาบาลเพราะได้รับการช่วยเหลือ ขาเทียมอันแรก ได้จากมูลนิธิพระพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาฯ แต่ไม่พอดี จึงต้องใช้ไม้ค้ำในช่วงแรก ๆ ใช้ไปไม่ถึงปีก็ไปทำใหม่ ที่โรงพยาบาลศิริราช โดยทางกรมประชาสงเคราะห์ออกค่าใช้จ่ายให้

ปัจจุบันทำที่โรงพยาบาลสุรินทร์ จะเปลี่ยนผ้าเท้าทุก ๆ 3 ปีที่โรงพยาบาลสุรินทร์ สกาเดือนได้ฝึกเย็บผ้าที่อุบลฯ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และไปตัดเย็บที่สุรินทร์ 1 ปี ช่วงแรกที่ออกจากโรงพยาบาลต้องใช้ไม้ค้ำช่วย บางครั้งล้มตัวว่ายังมีขา ก็เอาขาข้างนั้นลง จึงหกล้มและเป็นแผล ก็ร้องไห้ทุกวันในช่วงนั้น

ครอบครัว

ปัจจุบันสกาเดือนเลิกกับสามีที่เป็นชาวเขมร โดยแม่จับแต่งงานแบบคลุมถุงชน แต่ไม่ได้จดทะเบียน มีลูกผู้หญิง 2 คน คนแรกอายุ 20 ปี ทำงานรับจ้างอยู่กรุงเทพฯ ส่งเงินให้เดือนละ 2,000 บาท คนที่สองเรียนชั้น ม.1 และยังคงเลี้ยงลูกให้น้องสาวคนที่สาม อยู่ชั้น ม.1 และเลี้ยงลูกให้น้องชายอยู่อนุบาล

บริเวณบ้านจะเป็นบ้านน้องชาย โดยแม่จะอยู่กับน้องชาย แม่ไม่ค่อยรักลูกสาว รักลูกชาย วันหนึ่งน้องชายทะเลาะกับภรรยา แล้วน้องสะใภ้หนีมาอนด้วย น้องชายกินเหล้ามาตามภรรยาแต่ภรรยาไม่ยอมออกจากห้องนอน สกาเดือนจึงไม่ยอมให้พบ น้องชายบันดาลโทสะ เอาแมวของสกาเดือนฟาดกับกำแพง ตายไปหลายตัว ถีบกำแพงบ้านพัง น้องชายคนที่สองไม่ฟังคำห้ามจากสกาเดือน สกาเดือนก็บอกว่าเป็นความผิดของตัวเอง ก็ยกมือไหว้ น้องชายไม่ฟังตบหน้าสกาเดือน จนน้องชายคนเล็กต้องมาห้าม พอบอกแม่ แม่ก็เข้าข้างน้องชายคนที่สอง

แม่จากเดิมที่อาศัยอยู่กับสกาเดือน แต่ตอนหลังก็ย้ายไปอยู่กับน้องชาย เพราะสกาเดือนบอกว่าต่อไปนี้น้องชายไม่ต้องให้ข้าวปลากินที่ตัวเองจัดไว้ แม่จึงโกรธ น้องสาวพี่เขาส่งเงินมาให้แม่พร้อมค่าเล่าเรียนลูก และค่าดูแลหลาน แม่ก็พาลโกรธสกาเดือน บางครั้งก็ขโมยเงินที่ขายของไปด้วย ขโมยของกินจากร้านค้าบ้านที่เขา

ซึ่งตอนที่น้องสาว น้องชายมาเยี่ยมบ้านน้องก็มาถามแม่ถึงเงินที่เคยส่งมาให้หลาน แม่ก็บอกว่าให้เงินหลานแล้ว ซึ่งพี่สกาเดือนรู้สึกน้อยใจมากที่แม่ไม่รักพี่เขาเลย แถมตอนแต่งงานก็คลุมถุงชนให้พี่เขาแต่งงานกับคนที่ไม่รู้จัก และยังยุให้สามีพี่เขาเลิกกับพี่สกาเดือนอีกตั้งหาก ตอนเล็กกัน ลูกคนเล็กอายุได้ขวบกว่า ๆ

สกาเดือนเป็นคนเก็บออม ทำงานเก็บเงินให้เขาๆ และแลกเป็นข้าวสาร สกาเดือนรู้สึกภูมิใจในตนเองที่ยืนหยัดอยู่ได้ และกล่าวว่า"คนอื่นมีขา มีผิวมีเมียก็ยังมีเงินพี่เลย แต่แม่พี่ยังไม่เคยภูมิใจในตัวพี่เลย"

ชาวบ้านคนอื่นบอกว่าแม่ของสกาเวือนโชคดี มีลูกมีกินสุขสบาย แต่แม่กลับบอกเพื่อนบ้านว่าลูกไม่เคยส่งเสียเลี้ยงดู

สกาเวือนเคยไปทำงานที่กรุงเทพฯ ไปเย็บผ้า พอได้ทุนก็กลับมาอยู่บ้าน เปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ

การร่วมกิจกรรม

เวลาทีมงานพัฒนาชุมชนก็ไปร่วมอยู่เสมอ

หนี้สิน

ไม่มี แต่เวลาไม่มีเงิน ขอยืมน้องก็ไม่มีให้ จะไปกู้เงินจากสงเคราะห์เพื่อมาลงทุนก็ไม่มีคนค้ำประกันให้

ความลำบาก

ตอนที่ลูกคนเล็กเกิด ก็หย่ากับสามีและมีปัญหากับแม่ จึงไปรับจ้างที่สุรินทร์ โดยไปเย็บผ้า ชักผ้า แต่ไม่พอกิน จึงได้เข้าไปทำงานที่กรุงเทพฯ ไปเจอพวกคริสเตียน จึงเข้าโบสถ์ บาทหลวงเขาก็ช่วยซื้อยาเทียมให้ที่ศิริราช ประมาณ 1 เดือนก็ไปเอา หลังจากนั้นก็ไปเย็บผ้าที่ร้านสุทประมาณปีหนึ่ง รายได้ดีมาก สามารถส่งเงินให้ที่บ้านเยอะมาก ค่อนข้างสบายกาย แต่ไม่สบายใจ เพราะพี่เป็นคนไม่อดทน เนื่องจากเจ้าของร้านเวลามาจะต้องหาเพื่อนคุยและต้องฟัง จู้จี้ และรู้สึกไม่ชอบ และพอลกลับมาบ้าน ตอนนั้นลูกคนโตอยู่ ป.4 คนเล็กอยู่อนุบาล ตอนนั้นบ้านยังไม่เพปูน ตอนนอนต้องนอนบนไม้กระดาน ลูกคนเล็กนอนดิน พอตอนเช้าลูกคนเล็กจะต้องลงมานอนบนดินเสมอ พอขอให้แม่ช่วยดูหน่อย เขาก็ไม่ช่วย เลยตัดสินใจกลับมาอยู่บ้าน มาเย็บผ้า

ต้องเลี้ยงลูกตัวเองด้วย ลูกน้องสาวด้วย ส่วนลูกคนโตไปเป็นหมอนวดแผนโบราณ และไปเป็นคนดูแลคนแก่ตามบ้าน โดยมีบริษัทจัดหางานคอยหางานให้และหักเปอร์เซ็นต์ เวลาไม่มีงานก็จะอยู่กับบริษัทเลย ค่าอาหารและที่พัก 30 บาทต่อวัน ลูกสาวจะเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยจนจบ ม. 6 แล้ว และคิดจะเรียนต่อ

อนาคตถ้าแม่ของสกาเวือนขายบ้านพี่เขาจะไปอยู่กับลูกที่ กรุงเทพฯ ไปทำงานรับจ้างหรือไม่ก็เย็บผ้า

กรณีศึกษาที่ 8 ขอบ อายุ 42 ปี ชาชายชาติได้เช่า

ขอบจบการศึกษาชั้น ป.4 เดิมเป็นคนบ้านด่าน มีเมีย และลูกชาย 3 คน คนโต อยู่ ป. 6 ขอบไปหาของป่า คนที่สองอยู่ ป.5 ขอบทำงานบ้าน คนที่สามอายุ 3 เดือน ภรรยาบอกว่าขอบชอบเข้าป่าล่าสัตว์บ่อยไม่ค่อยพูด

การประกอบอาชีพ

เมื่อก่อน ทำนา เป็นพราน เป็นช่างไม้ รับทำเฟอร์นิเจอร์ รับจ้าง เคยไปทำงานที่กรุงเทพฯ แล้วโดนเบียดค่าแรง เลยกลับบ้าน ปัจจุบัน รับทำเฟอร์นิเจอร์ ทำนา รับสร้างบ้าน รับจ้าง ในอนาคต ยังคิดไม่ออก แต่อยากหาอาชีพใหม่มาเสริม เพราะ อีกไม่กี่ปีไม่กี่ก็จะหมดแล้ว ถึงตอนนั้นก็คงหมดหนทางทำกิน

การประสบอุบัติเหตุ

ขอบไปหาของป่าที่บริเวณชายแดน เมื่อกรกฎาคมปีพ.ศ. 2538 ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลกาบเชิงท่าแมลง และถูกส่งต่อไปที่โรงพยาบาลสุรินทร์ ได้รับยกเว้นค่ารักษาฟรี ช่วงอยู่ในโรงพยาบาลประมาณ 1 เดือน พยายามทำใจตั้งแต่อยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว กลับบ้านก็มาทำงานเลย แมลงก็ยังเจ็บอยู่ เดินขาเดียวทำเฟอร์นิเจอร์ ถ้าไม่ทำก็ไม่มีอะไรใช้ บางช่วงก็ท้อแท้ ถ้าได้ทำงานก็ไม่คิด ภรรยาจะช่วยดูแล ตอนอยู่ที่โรงพยาบาลลูกคนโตก็หงอย คิดถึงพ่อ เมื่อไหร่พ่อจะกลับจากโรงพยาบาล เมียไปเฝ้าตลอด พอออกมาอยู่บ้านเวลาที่ไปหาหมอยุ่ ภรรยาก็จะเข็นรถไปส่งที่ท่ารถ 4 เดือนกว่าแผลจะหาย ขอบได้รับขาเทียมจากโรงพยาบาลสุรินทร์ 3 อัน จากบุรีรัมย์ 1 อัน แต่ใช้ 1 อัน เพราะว่าใส่สบาย น้ำขอบจะใส่ขาเทียมตลอด เลยทำให้ขาลีบ นอกจากนี้

- ได้รับไม้จากทางทหาร พวกเลือกตั้ง แต่เลี้ยงแบบตามมีตามเกิด ไม่ทำตามคำแนะนำ ไม้จึงตายหมด

- ได้เงินทุนช่วยเหลือจากผู้ว่าราชการจังหวัด 1,000 บาท และกาชาด 1,000 บาท
- ได้อาหารแห้งจากโคเออร์ โดยผ่านทาง ต.ช.ค. ทุกวันที่ 9 ของเดือน ซึ่งไม่ได้ให้แก่คนพิการ แต่ให้ทั้งคนชรา คนพิการประเภทอื่นด้วย

- ทำสัญญาที่ดินทำกินกับทหาร จำนวน 4 ไร่ เป็นสัญญาปีต่อปี ทำสัญญามาแล้ว 5-6 ปี แต่ละปีทำนาได้ประมาณ 14 กระสอบ

- ได้เงินจากกองทุน SIP ปีที่แล้ว Menu 5 ประมาณ 3,000 บาท / ปี

ปัจจุบัน ขอบมีมรดกเพียงอย่างเดียวคือบ้านสองชั้นซึ่งยังสร้างไม่เสร็จ และเครื่องมือช่างไม้ ซื้อมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองหลังที่เหยียบกับระเบิดแล้ว

หนี้สิน

กู้เงินจากกองทุนคนจน (กขคจ) ไม่เสียดอกเบี้ย ประมาณ 20,000 บาท กะว่าจะมาซื้อเครื่องมือช่างไม้ แต่เมื่ยเกิดคลอดลูกจึงหมด เวลาไม่มีเงิน มักจะขอยืมจากญาติก่อนเพราะไม่อยากเป็นหนี้ กลัวไม่มีปัญญาใช้ ชอบเป็นสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์ ประมาณ 4 ปีมาแล้ว

การร่วมกิจกรรมของชุมชน

จะไปใช้สิทธิทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง ส่วนกิจกรรมในชุมชนจะได้ทำบ้าง เช่น ทำศาลาเฝ้าศพที่วัดแล้ว แต่โอกาส

ความยากลำบาก

ตอนที่ออกมาจากโรงพยาบาลใหม่ๆจะคิดมากเพราะทำใจยังไม่ได้ ญาติๆไม่ค่อยให้ความช่วยเหลือ ต้องคอยช่วยตัวเอง บางครั้งนั่งร้องไห้ ตอนที่อยู่โรงพยาบาลน้อง ๆ ก็ให้เงินบ้าง

กรณีศึกษาที่ 9 ชัย อายุ 45 ปี ชาข้าวชาดเหนือเข่า

ชัยจบการศึกษาชั้น ป.4 ปัจจุบัน อยู่กับพ่อที่เป็นอัมพฤกษ์ และกับพี่ๆน้องๆ ส่วนแม่ได้แยกทางกับพ่อมานานแล้ว ชัยแต่งงานเมื่อปีพ.ศ. 2524 ชัยมีลูกสาวด้วยกัน 1 คน พอปีพ.ศ. 2526 ก็แยกทางกันกับภรรยา ลูกสาวไปอยู่กับภรรยา มีในช่วงนี้ก็ย้ายมาอยู่กับ

การเกิดอุบัติเหตุ

ชัยโดนระเบิดปี 2534 ขณะที่เข้าไปล่าสัตว์ที่ช่องครามชุม หลังจากนั้นไปทำแผลที่โรงพยาบาลกาบเชิง และถูกส่งตัวไปที่โรงพยาบาลสุรินทร์ อยู่ได้ 31 วัน ชัยได้รับการยกเว้นค่ารักษาพยาบาล หลังจากโดนระเบิดก็มีพี่น้องคอยช่วยเหลือจึงทำได้ ค่อยปรับตัวได้ ชัยบอกว่าคิดว่าเป็นเวรเป็นกรรมที่ตนเองโดนระเบิดเช่นนี้ เพราะว่าสมัยที่เป็นทหารพรานก็เคยกับวางระเบิดก็เลยทำได้

การประกอบอาชีพ

ชัยเคยเป็นตำรวจตระเวนชายแดน ต่อมาในปีพ.ศ. 2527-2534 ก็หันมาทำนา 4 ไร่ซึ่งเป็นที่ดินจัดสรรของทหารในโครงการอีสานเขียวและที่นาตนเองอีก 25 ไร่ เมื่อพิกาก็ยังไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรพี่น้องจะช่วยดูแลอยู่ประมาณ 3 ปี ปัจจุบันขายของที่ชายแดนช่องจอม ขายหอยหูนั้ เติ่นโพนหอย ซึ่งได้เปอร์เซ็นต์ ร้อยละสิบห้า ประมาณ 4 ปีมาแล้ว และปลูกผักกิน ในอนาคตต้องการเปิดร้านขายของชำ โดยคิดว่าจะไปรับของจากน้องสาวที่เข้าไปซื้อจากสุรินทร์ และอำเภอปราสาทมาขาย ชัยเล่าว่าเคยมีเพื่อนที่เป็นคนพิการด้วยกันชวนไปเป็นขอทานในกรุงเทพ แต่ชัยปฏิเสธที่จะไปเพราะเห็นว่าตัวเองสามารถทำงานได้อยู่ ชัยกล่าวว่า"ทุกคนเก็บเงินได้ทั้งนั้นแต่มันขึ้นอยู่กับว่าคนนั้นจะทำหรือไม่ทำมากกว่า"

การช่วยเหลือ

หลังจากโดนระเบิดชัยได้ทำบัตรคนพิการทำให้ไม่ต้องเสียค่ารักษาพยาบาล ได้ข่าเทียมจากมูลนิธิสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี 1 อัน แต่ไม่ค่อยได้ใช้ เพราะจะใช้ไม่เท่าที่ทำเองมากกว่า นอกจากนี้ได้วัว 3 ตัวจากโคเออร์ และได้อาคารแห่งทุกวันที่ 9 ของเดือนนานประมาณ 3 ปีมาแล้ว ของที่ได้จะเป็นข้าวสาร อาหารแห้ง น้ำปลา กะปิ มาม่า ชัยสามารถเบิกยาที่ฐานพระร่วงได้ เพราะอดีตเคยเป็นผู้ช่วย ต.ช.ด. เลย์ได้ยาฟรี

การร่วมกิจกรรม

ชัยมักจะไปใช้สิทธิทุกครั้งทีเลือกตั้งหรือเข้าร่วมงานวัดแต่จะไม่ไปใส่บาตรเพราะเห็นว่าไปไม่สะดวก ชัยบอกว่าในหมู่บ้านมีกองทุนเงินคนจน (กคจ.) ให้ยืมเงินไม่คิดดอกเบี้ยได้ไม่เกินคนละ 5,000 บาท แต่ทางคณะกรรมการหมู่บ้านลำเอียงที่มักจะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ให้คนจนกู้ยืมน้อยแต่คนที่มิฐานะจะให้มาก ปัจจุบันชัยไม่มีหนี้สิน แต่อยากให้รัฐบาลมาช่วยเหลือบ้าง

กรณีศึกษาที่ 10 นายสมหมาย อายุ 36 ปี ชาช้ายขาดใต้เข่า

จบการศึกษาชั้น ป.6 มีภรรยาแล้ว ชื่อบุญมา มีอาชีพ รับจ้างเข็นรถที่ตลาดช่องจอม ทำนา เลี้ยงสัตว์ มีลูก สองคน คนโตเป็นผู้ชาย อยู่ ป. 6 คนที่สองเป็นผู้ชาย อยู่ ป.2 มีความสามารถพิเศษในการทำผืนต่อเรือ ทำกลองจากหนังวัว ซึ่งจกรยานได้

การประสบอุบัติเหตุ

โดนระเบิดปลายปี 2542 ขณะไปหาปลาที่หน้าเขื่อนห้วยด่าน โดนระเบิดระเบิดตลับแป้ง ตัดขาการรักษาถูกส่งโรงพยาบาลกาบเชิง และถูกส่งต่อไปยังโรงพยาบาลสุรินทร์ รักษา 9 วัน ก็ออกมาอยู่ที่บ้านและได้รับการช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาล สมหมายได้รับการช่วยเหลือ ขาเทียม จากโรงพยาบาลสุรินทร์ แบบเปลี่ยนผ้าเท้าจากโรงพยาบาลปราสาท รวมได้มาแล้วทั้งหมดสี่อัน พังไปแล้ว สองอัน ปกติถ้าเดินตามทุ่งจะไม่ใส่ แต่ถ้าเดินในหมู่บ้านจะใส่รองเท้า ในช่วงที่โดนระเบิดมาใหม่ๆ สภาพจิตใจแย่มาก เพราะเราคิดว่าเราไม่ได้ทำผิดกฎหมายที่จะเข้าไปรุกป่าที่อุทยานแห่งชาติ ที่ตั้งระเบิดก็ไม่ได้เข้า แต่เราไปจับปลาที่ในหมู่บ้านบริเวณเขื่อน แต่ทำไมเราถึงโดนระเบิด จะทำอะไรต่อก็ไม่ค่อยถนัดเหมือนเดิม แต่ก่อนเคยทำงานหาเงินได้ แต่ตอนนี้กลัวจะหาได้ ต้องให้ลูกเมียเป็นคนคอยหาเลี้ยง

การประกอบอาชีพ

ก่อนที่จะโดนระเบิดสมหมายทำนา เพาะเห็ดฟาง (โดยการสั่งซื้อเห็ดมาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยมีครูอาสาของกศน. มาสอนให้) แต่ก่อนเป็นคนริเริ่มที่ทำรถเข็นไปเข็นของจากคนที่มาซื้อของแถวตลาดสมบัติ ตลาดสิงโต ไปยังจุดผ่อนปรนบริเวณช่องจอม เมื่อ 4-5 ปีที่ผ่านมา เพราะสมัยนั้นยังไม่มีรถสองแถวเหมือนในสมัยนี้ ก็ถูกคนแถวนี้ว่าเขา แต่ก็ทำมาตลอดจนคนแถวนี้ที่ว่าเขายังไปเข็นเลยเพราะมันทำให้มีรายได้ แต่ตอนนี้เราทำไม่ได้ ก็ให้เมีย กับลูกไปเข็นแทนปัจจุบันเลี้ยงควาย ทำสวนครัวปลูกผักที่ทุ่งนาเลี้ยงไก่ ทำนา สิบไร่ อนาคตวางแผนอยากทำโรงสีแต่ต้องลงทุนประมาณ 28,000 บาท เลี้ยงหมู เลี้ยงไก่

ความยากลำบาก

สมหมายเล่าว่าในชีวิตลำบากตอนไหน มันเจ็บ แม้จะมีรถไถนา ปกติเวลาเดินมาก ๆ แล้วมันจะเจ็บจี๊ด ๆ เคยคิดน้อยใจว่าที่โดนระเบิดเราก็ไม่ได้เข้า ที่ที่โดนก็ไม่ใช่ตรงระเบิด มันเพราะอะไร คิดถึงแต่ลูกกับเมีย ก็ดิ้นรนกันไป สู้ทำไป อยากจะส่งเสียให้ลูกได้เรียนสูง ๆ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะเอาหรือเปล่า เขาก็ช่วยทำงานบ้าน คนโตช่วยเข็นรถทุกวันเสาร์ อาทิตย์ ช่วยเกี่ยวข้าว คนเล็กเสาร์ อาทิตย์ก็จะไปดูควายแทนพ่อ แม่ เขายินดีช่วยนอกจากนี้ยังโดนอุบัติเหตุอื่น ๆ เคยเรียนช่าง เครื่องจักรมันแตกเลยกระเด็นทะลุมาถูกฝ่ามือข้างขวา ทำให้เส้นเอ็นขาด มีอหูด เส้นตึง ทำให้มือผิดรูป แต่ยังสามารถเขียนหนังสือได้

การร่วมกิจกรรม

เข้าร่วมแข่งเรือในช่วงลอยกระทง ขนาดที่นั่ง 4-5 คน ปีที่ผ่านมา แพ้หมู่ที่14 ก่อนหน้านี้นะ แข่งที่
ห้วยบ้านด่าน ไปวัด ไปเลือกตั้งทุกครั้ง แต่ยังไม่เคยรวมกลุ่มคนพิการเลย นอกจากของ TCBL

หนี้สิน

ไม่มี แต่เป็นสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์ของหมู่บ้าน

ภาคผนวก ข.

หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือผู้พิการในจังหวัดสุรินทร์

สรุปรายละเอียดสิทธิประโยชน์ที่ผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัยได้รับจาก กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

กรมประชาสงเคราะห์

บุคคลผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัย จะได้รับสิทธิประโยชน์จากกรมประชาสงเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. การช่วยเหลือเบื้องต้น ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยเงินทดรองราชการ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. 2538 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2540 ดังนี้

1.1 ค่ายาเท่าที่จ่ายจริงครอบคลุมจะไม่เกิน 200 บาท

1.2 บาดเจ็บสาหัสต้องรักษาตัวในสถานพยาบาล 3 วันขึ้นไป ช่วยเหลือเงินเบื้องต้น 3,000 บาท ถ้ารักษาเกิน 30 วัน ให้ช่วยเป็นเงินยืมรายละ 2,000 บาท/เดือน จนกว่าจะออกจากสถานพยาบาล กรณีที่เป็นสาธารถนภัยรายใหญ่ให้จ่ายเงินหรือสิ่งของอุปโภคบริโภค รายละไม่เกิน 2,000 บาท

1.3 บาดเจ็บถึงขั้นพิการ ประกอบอาชีพไม่ได้ ให้ค่าช่วยเหลือเบื้องต้น 10,000 บาท และช่วยเหลือเป็นเงินยืมรายคนละ 2,000 บาท/เดือน เป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี เว้นแต่สามารถประกอบอาชีพได้หรือมีหน่วยงานอื่นช่วยเหลือ

1.4 ช่วยเหลือทุนการศึกษาแก่บุตรในความอุปการะของผู้พิการ เป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี ดังนี้

1.4.1 ระดับอนุบาลและประถมศึกษา คนละ 1,000 บาท/เดือน

1.4.2 ระดับมัธยมศึกษา คนละ 1,500 บาท/เดือน

1.5 กรณีเสียชีวิต ได้ค่าทำศพรายละไม่เกิน 12,000 บาท ถ้าเป็นหัวหน้าครอบครัวให้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว อีกไม่เกิน 25,000 บาท ถ้าผู้เสียชีวิตมีบุตรให้ช่วยเหลือทุนการศึกษาแก่บุตรตามระเบียบ

2. การช่วยเหลือในระยะฟื้นฟู ผู้ที่ประสบภัยจากทุพภิกขภัยถึงขั้นพิการ ให้จดทะเบียนคนพิการ ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ณ สำนักงานประชาสงเคราะห์ที่มีภูมิลำเนาอยู่ เพื่อจะได้รับสิทธิประโยชน์ต่างๆดังนี้

2.1 ได้รับคำแนะนำการขอรับบริการสำหรับคนพิการ

2.2 เงินสงเคราะห์ครอบครัวเด็กและคนพิการ

2.3 เบี้ยยังชีพคนพิการเดือนละ 500 บาท ตลอดชีพ สำหรับผู้พิการรุนแรงไม่สามารถประกอบอาชีพได้

2.4 จัดหาเครื่องกายอุปกรณ์และเครื่องช่วยความพิการ เช่น รถเข็นนั่งสำหรับคนพิการ รถโยก ฯลฯ

2.5 บริการดูแลคนพิการในสถานสงเคราะห์สำหรับผู้พิการที่ถูกทอดทิ้ง ให้บริการฝึกอาชีพ บริการจัดหางาน การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการโดยชุมชน

2.6 ให้กู้ยืมเงินเพื่อการประกอบอาชีพอิสระวงเงินไม่เกิน 20,000 บาท

2.7 จัดสรรเงินอุดหนุนโครงการที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ให้คำปรึกษากฎหมายและเรื่องราวร้องทุกข์ ให้บริการข้อมูลข่าวสาร และส่งเสริมการจัดตั้งชมรมคนพิการ

3. การช่วยเหลืออื่นๆ ตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ให้การช่วยเหลือผู้ประสบความเดือดร้อนทั่วไป โดยมีได้จำกัดความเดือดร้อน ซึ่งรวมถึงผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัยจะได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบ ดังนี้

3.1 การสงเคราะห์ครอบครัวผู้มีรายได้น้อยและไร้ที่พึ่ง

3.1.1 ได้รับเงินสงเคราะห์ครอบครัวผู้มีรายได้น้อยและไร้ที่พึ่งครั้งละไม่เกิน 2,000 บาท ติดต่อกัน 3 ครั้ง/ครอบครัว

3.1.2 ช่วยเหลือเงินเป็นทุนประกอบอาชีพครั้งเดียว ครอบครัวละไม่เกิน 4,000 บาท

3.1.3 ช่วยเหลือเป็นค่าตอบแทนในการพัฒนาสาธารณประโยชน์ในอัตราไม่เกิน คนละ 100 บาท/วัน ติดต่อกันไม่เกินรายละ 30 วัน

3.1.4 ช่วยเป็นเงินในการจัดซื้อเมล็ดพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ วัสดุเกษตร สำหรับการประกอบอาชีพตามโครงการ “เกษตรทฤษฎีใหม่”

3.2 เงินทุนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์

3.2.1 การสงเคราะห์ผู้มีฐานะยากจน โดยให้กู้ยืมในวงเงิน 10,000 บาท ผ่อนชำระภายใน 5 ปี โดยไม่มีดอกเบี้ยและต้องมีผู้ค้ำประกัน

3.2.2 เงินทุนหมุนเวียนส่งเสริมอาชีพสตรีสำหรับกลุ่มสตรีในชนบทกู้ยืมคนละ 15,000 บาท ผ่อนชำระคืนภายใน 1 ปี โดยไม่เสียดอกเบี้ย สมาชิกในกลุ่มเป็นผู้ค้ำประกัน

3.3 การฝึกอาชีพ

ส่งเสริมให้บุตรหลานของมีประสพภัยและเยาวชนสตรีที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา เข้ารับการฝึกอาชีพหลักสูตร 6 เดือน ในสาขาต่างๆ ในศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี 7 แห่งทั่วประเทศ

3.4 การสงเคราะห์เด็กในครอบครัว

3.4.1 ให้การสงเคราะห์เด็กในครอบครัวที่ประสบความเดือดร้อนเป็นเงิน รายละ 1,000 บาท และไม่เกิน 3,000 บาท ในรายที่มีเด็กเกิน 1 คน ช่วยไม่เกิน 3 ครั้ง/ครอบครัว

3.4.2 ให้การช่วยเหลือเป็นสิ่งของ เช่นเครื่องอุปโภค บริโภค อุปกรณ์การศึกษา เครื่องแบบนักเรียน แบ่ง นม ฯลฯ ช่วยไม่เกิน 3 ครั้ง/ครอบครัว วงเงินไม่เกินครั้งละ 1,000 บาท/คน และไม่เกิน 3,000 บาท ในรายที่มีเด็กมากกว่า 1 คน

3.4.3 กรณีพิจารณาเห็นควรให้การช่วยเหลือทั้งเงินและสิ่งของในคราวเดียวกันก็ได้ ในวงเงินไม่เกิน 2,000 บาท/ครอบครัว และไม่เกิน 3,000 บาท ในครอบครัวที่มีเด็กเกิน 1 คน

3.5 การให้ความช่วยเหลือตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 294 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2515

ให้บริการที่พักชั่วคราวแก่บุคคลและครอบครัวซึ่งไม่มีที่พักอาศัย โดยส่งเข้ารับบริการที่บ้านพักเด็กและครอบครัว รวม 9 แห่ง ที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ชลบุรี ปราจีนบุรี อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ เชียงใหม่ นราธิวาส ภูเก็ต และสงขลา

3.6 เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ

ผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป จะได้รับการพิจารณาคัดเลือกจากคณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำชุมชนหรือประจำหมู่บ้าน ให้ได้เบี้ยยังชีพเดือนละ 300 บาท ตลอดชีพ

ศูนย์ปฏิบัติการทุ่นระเบิดแห่งชาติ (Thailand Mine Action Center-TMAC)

โดยคำสั่งของนายกรัฐมนตรีได้มีการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการทุ่นระเบิดแห่งชาติ (Thailand Mine Action Center-TMAC) ขึ้นในวันที่ 18 มกราคม พ.ศ.2542 เป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อกองบัญชาการทหารสูงสุด เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติงานทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทุ่นระเบิดเพื่อมนุษยธรรมและเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมาย ศูนย์ปฏิบัติการทุ่นระเบิดแห่งชาติโดยความช่วยเหลือของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้จัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมขึ้นสามแห่งอบรมบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวเนื่องกับทุ่นระเบิดและสนามทุ่นระเบิดคือ

1. ศูนย์ฝึกอบรมและตรวจค้นการทำลายทุ่นระเบิดด้านมนุษยธรรม (The humanitarian demining training center) จัดตั้งที่จังหวัดราชบุรี
2. ศูนย์ฝึกอบรมการแจ้งเตือนให้ความรู้และหาข่าว (The mines awareness training center) จัดตั้งที่จังหวัดลพบุรี
3. ศูนย์ฝึกสุนัขตรวจค้นระเบิดและผู้บังคับสุนัข (The mines searching dog and dog handle training) จัดตั้งที่จังหวัดนครราชสีมา

นอกจากนั้นยังได้จัดตั้งหน่วยปฏิบัติการทุ่นระเบิดด้านมนุษยธรรม (Humanitarian Mine Action Units - Human) ขึ้นเจ็ดหน่วยเพื่อรับผิดชอบพื้นที่ปฏิบัติการเจ็ดเขตปฏิบัติการ คือ

- นปท.1 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-กัมพูชา ด้านจังหวัดสระแก้ว
- นปท.2 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-กัมพูชา ด้านจังหวัดจันทบุรีและตราด
- นปท.3 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-กัมพูชา ด้านจังหวัดบุรีรัมย์และสุรินทร์
- นปท.4 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-กัมพูชา ด้านจังหวัดศรีสะเกษและอุบลราชธานี
- นปท.5 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-ลาว ด้านจังหวัดพิษณุโลก อุตรดิตถ์ น่าน พะเยา และเชียงราย
- นปท.6 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-พม่า ด้านจังหวัดเชียงราย แม่ฮ่องสอน ตากและกาญจนบุรี
- นปท.7 รับผิดชอบพื้นที่ชายแดนไทย-มาเลเซีย และไทย-พม่า ด้านจังหวัดนราธิวาส ยะลา สงขลา และกาญจนบุรี

นอกจากนี้ยังมีนปท.พิเศษ โดยตำรวจตระเวนชายแดน รับผิดชอบพื้นที่สนามทุ่นระเบิดตามแนวชายแดน เพื่อให้กรมแผนที่ทหารทำงานเกี่ยวกับแผนที่ประเทศไทย

หน่วยปฏิบัติการทุนระเบิดด้านมนุษยธรรมที่ 3 (นปท.3)

ความเป็นมา

นับตั้งแต่กำลังเขมรแดงได้เข้ายึดอำนาจการปกครองกัมพูชาเมื่อต้นปีพ.ศ. 2518 พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยได้เพิ่มความเคลื่อนไหวในพื้นที่ชายแดนไทย – กัมพูชามากขึ้น ทำให้พื้นที่แนวชายแดนไทย – กัมพูชา ที่มีการสู้รบระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับผู้ก่อการร้าย เริ่มมีการวางทุ่นระเบิดกับระเบิดขึ้นทั่วไปจนกระทั่งในปลายปี 2521 ได้เกิดการสู้รบอย่างรุนแรงระหว่างรัฐบาลกัมพูชากับกองกำลังรักษาดินแดนกัมพูชา โดยใช้การวางทุ่นระเบิดอย่างหนาแน่น ภายหลังได้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในกัมพูชาก็ได้เกิดการสู้รบระหว่างทหารรัฐบาลกับกองกำลังเขมรแดง ทำให้มีการรุกร้าเข้ามาในเขตไทย ได้รับผลกระทบจากทุ่นระเบิดและกับระเบิดอย่างหนาแน่น เพื่อป้องกันตนเองและภูมิภาคสำคัญจึงทำให้ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากทุ่นระเบิดเพิ่มขึ้น ปัจจุบันคาดว่าจะมีทุ่นระเบิดและกับระเบิดหลงเหลือในพื้นที่รับผิดชอบของนปท.3 ประมาณ 83 ตร.กม.

ภารกิจ

วางแผน ดำเนินการ การปฏิบัติการทุ่นระเบิด รวมทั้งสรรพาวุธที่ยังไม่ระเบิดในสนาม การแจ้งเตือน และให้ความรู้กับประชาชนในพื้นที่ที่คาดว่าจะมีทุ่นระเบิดสังหารบุคคลโดยหาที่มาของข่าวสารผู้ประสบภัยจากทุ่นระเบิดและสรรพาวุธที่ยังไม่ระเบิดในสนาม ในพื้นที่รับผิดชอบในจังหวัดสุรินทร์และบุรีรัมย์

ขั้นการปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน

1. การแจ้งเตือนให้ความรู้และหาข่าวเข้าปฏิบัติงานในพื้นที่เป้าหมาย
2. การสำรวจทางเทคนิค
3. การกวาดล้างและทำลายวัตถุระเบิด

ความเร่งด่วนในการเข้าปฏิบัติงานในพื้นที่

ความเร่งด่วนลำดับที่ 1 : พื้นที่ทำกินและใช้ประโยชน์ที่มีทุ่นระเบิดและกับระเบิด

ความเร่งด่วนลำดับที่ 2 : พื้นที่ตามแนวชายแดนที่มีทุ่นระเบิดและกับระเบิด

แนวความคิดในการปฏิบัติการแจ้งเตือนให้ความรู้และหาข่าว

- ประชุมชี้แจงผู้นำหมู่บ้านและสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ ให้ทราบถึงวัตถุประสงค์และภารกิจ ตลอดจนของความร่วมมือในการปฏิบัติงาน

- จัดเจ้าหน้าที่พบปะเยี่ยมเยียนประชาชน เพื่อหาข้อมูลและข่าวสารพื้นที่ที่คาดว่าจะมีทุพภิกขภัยและกับระเบิด และประชุมชี้แจงประชาชนตลอดจนนักเรียนในพื้นที่เป้าหมายให้ทราบเกี่ยวกับลักษณะทุพภิกขภัยแต่ละชนิด
- จัดเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ทางหอกระจายข่าวของหมู่บ้านให้ประชาชนในพื้นที่เป้าหมายทราบเกี่ยวกับการทำสัญลักษณ์เครื่องหมายของพื้นที่ที่ทุพภิกขภัยและกับระเบิด หรือพื้นที่ที่สงสัยว่าอาจมีอันตรายจากทุพภิกขภัยและกับระเบิด และหากพบทุพภิกขภัยหรือกับระเบิดให้ความรู้และหาข่าวทราบ
- ส่งบทความให้กับสถานีวิทยุฯ ในพื้นที่รับผิดชอบ เพื่อประชาสัมพันธ์ให้กับประชาชนทราบถึงวัตถุประสงค์ และภารกิจการทำงานของชุดแจ้งเตือนให้ความรู้และหาข่าว

การช่วยเหลือผู้รอดชีวิตจากทุพภิกขภัย

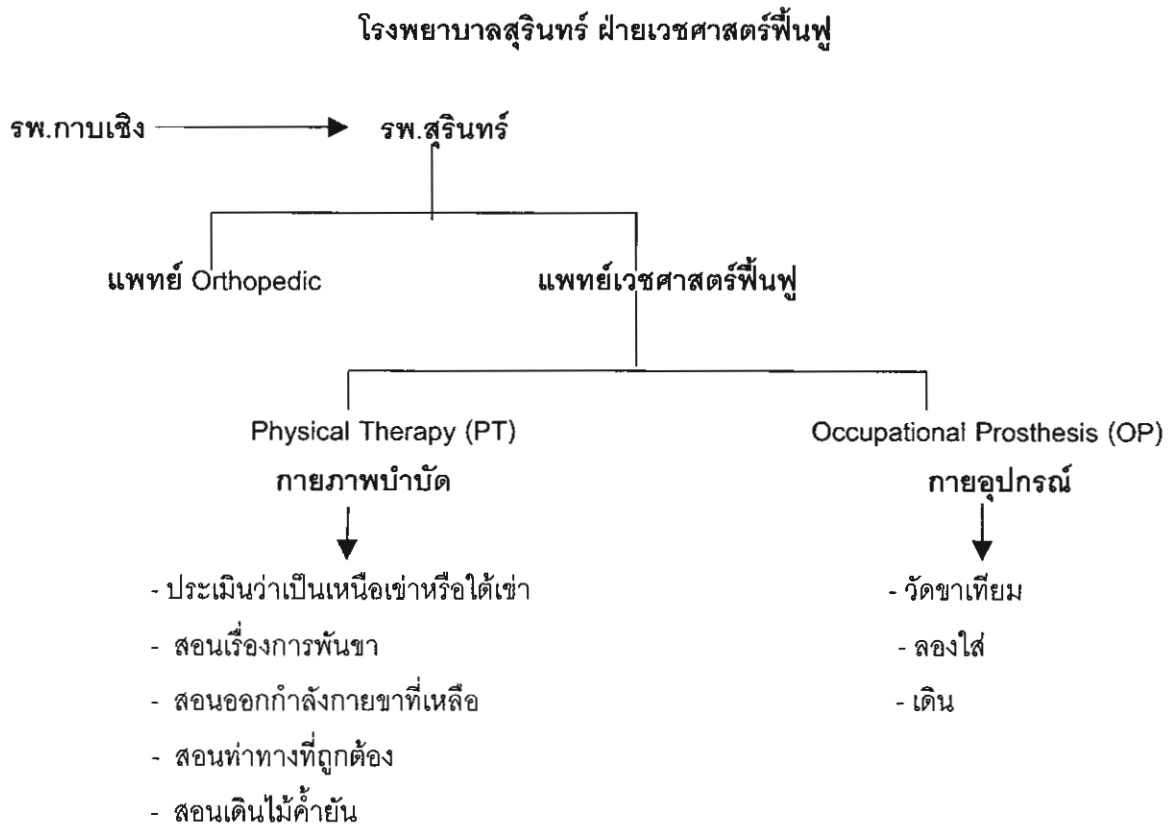
TMAC ได้จัดสัมมนาเรื่อง “สิทธิประโยชน์ของผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัย” ขึ้นเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2543 มีผู้เข้าร่วมประชุมจากหน่วยงานต่างๆ ประมาณ 150 คน หน่วยงานจากภาครัฐที่เข้าร่วม เช่น กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ตัวแทนผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัย 38 คน จาก 19 จังหวัดที่ได้รับผลกระทบจากทุพภิกขภัย ผู้แทนจากภาครัฐบาลอื่นๆ และองค์กรพัฒนาเอกชน เป็นครั้งแรกที่ TMAC พยายามประสานงานในเรื่องของการช่วยเหลือผู้ประสบภัย วัตถุประสงค์ของการสัมมนาครั้งนี้ คือ การให้ผู้ประสบภัยได้รับรู้ถึงสิทธิประโยชน์ที่พึงได้ ในขณะเดียวกัน TMAC หวังว่าจะได้รับทราบปัญหาของผู้ประสบภัย ข้อจำกัดและความต้องการเฉพาะของผู้ประสบภัย ผลจากการสัมมนาในครั้งนี้รวมทั้งคำแนะนำ แนวทาง สำหรับการยกระดับการรวมกลุ่มของผู้ประสบภัย และการเข้าถึงข้อมูลด้านสิทธิประโยชน์ เจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นด้วยที่จะปรับปรุงระบบบริการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัย โดยการประสานงานร่วมกับ TMAC

หน่วยเคลื่อนที่ขาเทียมของโครงการแพทยอาสาในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี (พอสว.) (The prosthetics Foundation of Thailand Under the Royal Patronage of the late Princess Mother Foundation) ได้ช่วยเหลือขาเทียมฟรีแก่ผู้พิการ ปี 2541 ผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัย จำนวน 94 คนได้รับขาเทียมจากหน่วยเคลื่อนที่ของ พอสว. 3 หน่วย เดือนมิถุนายน 2542 ผู้ประสบภัยจากทุพภิกขภัย จำนวน 200 คนในจังหวัดสระแก้ว ได้รับการช่วยเหลือด้านขาเทียม

และในโอกาสครบรอบ 100 ปี สมเด็จพระเจ้า เมื่อเดือนตุลาคม 2542 ได้มีการจัดโครงการพิเศษ 3 สัปดาห์ ที่ท้องสนามหลวง มีการให้บริการทางด้านการรักษา การตรวจวัดและให้ขาเทียมมากกว่า 1000 ขา แก่ผู้พิการ ตารางการให้ความช่วยเหลือสำหรับโครงการ พอสว. ในปี 2543 จะครอบคลุมพื้นที่ 8 จังหวัดตลอดแนวชายแดนทั่วประเทศ

ภายใต้โครงการ Social Investment Fund (SIF) ได้สนับสนุนกองทุนขนาดเล็กให้แก่ผู้ประสบภัย จำนวน 7 กลุ่ม ผู้ได้รับผลประโยชน์คือผู้ที่อยู่ในขั้นตอนการขยายงานซึ่งมากกว่าผู้ประสบภัย ผู้ประสบภัย 3 กลุ่ม ได้รับทุนตั้งแต่ กรกฎาคม 2543 จากหน่วยงานย่อยที่ตั้งอยู่ภายใต้โครงการหลักจากประเทศออสเตรเลีย

เพื่อใช้ในการพัฒนา 2 กลุ่ม ประสบความสำเร็จจากการเลี้ยงหมูและเลี้ยงปลา ทำให้มีเงินทุนหมุนเวียนมากขึ้น



หลังจากนั้นสอนเดินด้วยขาเทียมโดยแพทย์เวชศาสตร์, กายภาพบำบัด, กายอุปกรณ์ เมื่ออุปกรณ์ใส่อกายอุปกรณ์ก็มีหน้าที่เปลี่ยนขา, เปลี่ยนอะไหล่

โครงการขาเทียม 50 ปี โรงพยาบาลสุรินทร์

หลักการและเหตุผล

เนื่องจากมีผู้พิการขาขาดเป็นจำนวนมาก ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารห่างไกลซึ่งมีฐานะยากจน ถึงแม้จะได้รับขาเทียมฟรีตามพ.ร.บ. ผู้พิการก็ตาม แต่ก็ยังไม่สามารถเดินทางมารับบริการที่โรงพยาบาลสุรินทร์ได้ เนื่องในโอกาสครบรอบ 50 ปี โรงพยาบาลสุรินทร์ ทางกลุ่มงานเวชกรรมฟื้นฟูร่วมกับมูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี จึงได้ร่วมออกให้บริการขาเทียมเชิงรุกถึงภูมิลำเนา

เป้าหมาย

ผู้พิการได้เข้าในเขตอำเภอบัวเขตและอำเภอกาบเชิงได้รับขาเทียม จำนวนประมาณ 50 ขา

ระยะเวลาในการดำเนินงาน

มกราคม 2544 ถึง มีนาคม 2544

การดำเนินงาน

1. การจัดเตรียม

- จัดทำโครงการและขออนุมัติดำเนินงานต่อผู้บริหารโรงพยาบาล
- ประสานงานกับหน่วยงานและโรงพยาบาลที่เกี่ยวข้อง

2. ขั้นตอนดำเนินงาน

- ช่างกายอุปกรณ์ออกทำการหล่อแบบต่อขาผู้พิการยังโรงพยาบาลอำเภอ
- นำแบบที่หล่อมาประกอบทำขาเทียมหัดเดิน
- นำยาเทียมที่ได้ไปให้คนพิการทดลองเดินอีกครั้งที่โรงพยาบาลอำเภอโดยมีแพทย์เวชศาสตร์ฟื้นฟูเป็นผู้ตรวจสอบแก้ไข
- นำขาเทียมกลับมาทำให้สำเร็จ
- ประกอบพิธีมอบขาเทียมที่โรงพยาบาลสุรินทร์

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อให้ผู้พิการขาขาดได้เข้าในถิ่นทุรกันดารและมีฐานะยากจนได้รับบริการขาเทียมดัดโดยไม่คิดมูลค่า

โครงการขาเทียมพระราชทาน

หลักการและเหตุผล

เนื่องในวันคล้ายวันเสด็จสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีร่วมกับกองโรงพยาบาลภูมิภาค สำนักปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะจัดทำหน่วยขาเทียมเคลื่อนที่มาทำขาเทียมแก่ผู้พิการขาขาดฟรี ณ โรงพยาบาลสุรินทร์เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลและสักการะ ระหว่างวันที่ 14-18 ตุลาคม 2544

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้พิการขาขาดในเขตจังหวัดสุรินทร์และจังหวัดใกล้เคียงได้มารับบริการอย่างทั่วถึง
2. เพื่อให้การดำเนินงานของโครงการนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

เป้าหมาย

มีจำนวนผู้พิการขาดเข้ารับบริการประมาณ 350 คน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

มีจำนวนผู้พิการขาดเข้ารับบริการประมาณ 350 คน

ศูนย์ฝึกและพัฒนาอาชีพราษฎรไทยบริเวณชายแดนจังหวัดสุรินทร์

กำเนิดศูนย์ฝึก

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการเห็นสมควรให้จัดตั้งศูนย์ฝึกและพัฒนาอาชีพราษฎรไทยบริเวณชายแดน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกอบรมอาชีพทั้งระยะสั้นและระยะยาว ตลอดจนศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคโนโลยีแผนใหม่ที่เหมาะสมกับการพัฒนาอาชีพ เศรษฐกิจและสังคมของประชาชนตามแนวชายแดนรอบประเทศ

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 23 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 216 ลงวันที่ 26 กันยายน 2531 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาในสถานศึกษาสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียน พ.ศ.2531 กระทรวงศึกษาธิการจึงให้จัดตั้ง ศูนย์ฝึกและพัฒนาอาชีพราษฎรไทยบริเวณชายแดน จังหวัดสุรินทร์ เรียกว่า ศฝช.สร. ตั้งอยู่ที่อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2533

บทบาทและภารกิจ

1. ฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพปัญหาของประชาชน
2. เป็นศูนย์การทดลอง สาธิต ส่งเสริม เผยแพร่และปฏิบัติวิชาชีพ งานอาชีพ การสหกรณ์และเทคโนโลยีที่เหมาะสม
3. เป็นศูนย์กลางการประสานงานการศึกษานอกโรงเรียนในเขตพื้นที่ตามแผนช่วยเหลือราษฎรไทยบริเวณชายแดน
4. จัดกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนในรูปแบบอื่นๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม

พื้นที่รับผิดชอบ

1. จังหวัดสุรินทร์ รับผิดชอบ อำเภอกาบเชิง อำเภอสังขะ อำเภอบัวเชด กิ่งอำเภอนมดงรัก
2. จังหวัดบุรีรัมย์ รับผิดชอบ อำเภอบ้านกรวด อำเภอละหานทราย อำเภอโนนดินแดง
3. จังหวัดศรีสะเกษ รับผิดชอบ อำเภอภูสิงห์ อำเภอขุนหาญ อำเภอขุขันธ์

การบริการชุมชนและสาธารณประโยชน์

การบริการในการศึกษาดูงาน และจัดกิจกรรมฐานฝึกอาชีพให้ผู้สนใจสามารถศึกษาดูงานและร่วมกิจกรรม ดังนี้

- | | | | |
|--------------------|----------------------|------------------------------|--------------|
| - ฐานเห็ด | - ฐานไม้ดอกไม้ประดับ | - ฐานองุ่น | - ฐานข้าว |
| - ฐานพืชสวน | - ฐานไม้ผล | - ฐานแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร | |
| - ฐานขยายพันธุ์พืช | - ฐานพาพันธุ์ปลา | - ฐานสัตว์ปีก | - ฐานสวนครัว |

คณะกรรมการไทยรณรงค์เพื่อยุติกับระเบิด Thailand Campaign to Ban Landmines (TCBL)

ประวัติความเป็นมา

ในปี พ.ศ.2537 หน่วยงานเอกชนและบุคคลกลุ่มหนึ่ง ได้รวมตัวกันอย่างคร่ำวๆ เพื่อดำเนินกิจกรรมรณรงค์ จากนั้นในปี พ.ศ.2540 ได้มีการจัดตั้งเป็น "คณะกรรมการ" ขึ้น โดยการประสานงานของ องค์การเยสุอิตสงเคราะห์ผู้ลี้ภัย (Jesuit Refugee Service Asia Pacific - JRSAP) และคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อความยุติธรรมและสันติ (Catholic Commission for Justice and Peace) [ชื่อเดิม : คณะกรรมการยุติธรรมและสันติแห่งประเทศไทย] ทั้งนี้ องค์การสันติวิธีสากลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Nonviolence International South East Asia - NISEA) สำนักงานคาทอลิกสงเคราะห์ผู้ประสบภัยและผู้ลี้ภัย (Catholic Office for Emergency Relief and Refugees - COERR) องค์การแฮนดิแคป อินเตอร์เนชันแนล (ประเทศไทย) [Handicap International (Thailand)] ชมรมนิสิตนักศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย กลุ่มบัณฑิตบ้านเซเวียร์ มูลนิธิเดิมน้ำใจให้สังคม องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์เพื่อสังคม และคณะกรรมการประสานงานองค์กรสิทธิมนุษยชน ได้เข้าร่วมในกิจกรรมหลากหลายประเภทและระดับ ในวาระและโอกาสต่างๆ กัน

หลังจากที่รัฐบาลไทยได้ลงนามในอนุสัญญาออกดตาวา (3 ธันวาคม 2540) และให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ (27 พฤศจิกายน 2541) คณะกรรมการไทยรณรงค์เพื่อยุติกับระเบิด ในฐานะสมาชิกเครือข่ายของ "องค์กรรณรงค์เพื่อยุติกับระเบิดนานาชาติ" (International to Ban Landmines – ICBL) ได้ทบทวนและกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน สำหรับระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ.2544 – 2548 ไว้ดังต่อไปนี้

เป้าหมาย

1. เพื่อสร้างความรับรู้และความตระหนัก เรื่องทุ่นระเบิดในสังคมไทย
2. เพื่อขยายเครือข่ายองค์กรผู้ร่วมงาน ทั้งในและนอกประเทศ
3. เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้เครือข่ายผู้พิการจากทุ่นระเบิด
4. เพื่อผลักดัน สนับสนุนและติดตามการทำงานของรัฐบาลไทย เพื่อให้บรรลุอนุสัญญาออกดตาวา ในฐานะสมาชิก ICBL โดยใช้เวทีและกระบวนการขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านการยุติกับระเบิด
5. เพื่อให้เกิดความร่วมมือในระหว่างองค์กรเครือข่ายของคณะกรรมการไทยรณรงค์เพื่อยุติกับระเบิด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความรับรู้และความตระหนักเรื่องอันตรายและสถานการณ์ทุ่นระเบิด รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือผู้สับภัยจากทุ่นระเบิด

2. เพื่อสร้างความเข้มแข็งและขยายเครือข่าย รวมทั้งสร้างประสิทธิภาพในการทำงาน โดยเฉพาะในการประสานงานกับรัฐบาล ให้เกิดการยอมรับและเข้ามามีส่วนร่วมในเครือข่ายของคณะทำงานไทย ทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ
3. เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้เครือข่ายผู้ประสบภัยทั่วประเทศ ให้มีความสามารถเชื่อมโยงกับเครือข่ายหน้าที่หลักที่เกี่ยวข้อง
4. เพื่อเรียกร้อง ผลักดันและกระตุ้นให้มีการปฏิบัติตามพันธกรณีอนุสัญญาออกตราอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในเรื่องการตราและบังคับใช้กฎหมาย การทำลายทุ่นระเบิดทั้งหมดในคลังสะสม รวมถึงการช่วยเหลือผู้ประสบภัย
5. เพื่อให้เกิดฐานข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประสบภัยทุ่นระเบิดที่ถูกต้อง เป็นปัจจุบันและสามารถเข้าถึงได้
6. เพื่อเรียกร้องให้ประเทศต่างๆ รวมถึงกลุ่มกบฏต่างๆ โดยเฉพาะในภูมิภาคอาเซียน เข้าร่วมในอนุสัญญาฯ
7. เพื่อให้เกิดการประสานแผนและกิจกรรมของคนทำงานไทยฯ เข้ากับกิจกรรมที่แต่ละองค์กรสมาชิกดำเนินการอยู่

โครงการจัดเก็บข้อมูลและสนับสนุนกลุ่มผู้ประสบภัยจากระเบิด จังหวัดสุรินทร์และบุรีรัมย์

คณะทำงานไทยรณรงค์เพื่อยุติกับระเบิด ซึ่งเกิดจากการรวมตัวของหน่วยงานเอกชนจำนวนหนึ่ง ตั้งแต่ปี พ.ศ.2537 เป็นต้นมา เพื่อรณรงค์ให้สังคมได้รับทราบและตระหนักถึงปัญหาระเบิด ได้ให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อกิจกรรมการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากระเบิดในประเทศไทย

สำหรับในปี พ.ศ.2545 สถานทูตแคนาดาได้จัดสรรทุนส่วนหนึ่ง สำหรับโครงการจัดเก็บข้อมูลและสนับสนุนกลุ่มผู้ประสบภัยในจังหวัดสุรินทร์และบุรีรัมย์ โดยคาดว่าเมื่อสิ้นสุดโครงการในเดือนธันวาคม 2545 จะเกิดผลดังต่อไปนี้

- ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประสบภัยในทั้ง 2 จังหวัด ซึ่งยังไม่มีกรรวบรวมไว้โดยละเอียด จะมีความถูกต้องและเป็นปัจจุบัน
- ผู้ประสบภัยใน 2 จังหวัด จะมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม จำนวนอย่างน้อย 4 กลุ่ม ทั้งเพื่อสนับสนุนส่งเสริมกันและกันในทุกด้าน เสริมสร้างศักยภาพผู้นำกลุ่มและร่วมกิจกรรมรณรงค์อย่างน้อย 2 ครั้ง ในระดับและโอกาสต่างๆ
- กลุ่มผู้ประสบภัยสามารถบริหาร - จัดการกลุ่มในรูปของคณะกรรมการกลุ่ม มีการประชุมสม่ำเสมอ และคัดสรรผู้มีความเหมาะสม จำนวนอย่างน้อย 30 ราย ในเขต 2 จังหวัด เพื่อรับทุนหมุนเวียนขนาดย่อม

สำนักงานงานโคเออร์สุรินทร์

สำนักงานงานโคเออร์สุรินทร์ มีกิจกรรมโครงการ มีกิจกรรมโครงการ 3 โครงการ

1. โครงการฝึกอบรมวิชาชีพ ช่างเครื่อง – ช่างเย็บเสื้อผ้า
2. โครงการอาหารกลางวันและเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน
3. โครงการช่วยเหลือคนชรา – คนพิการจังหวัดสุรินทร์

1. ส่งเสริมการฝึกอาชีพให้แก่ราษฎรในชนบท ให้สามารถมีรายได้เพิ่มและเพิ่มการพัฒนาเยาวชนในชนบท ให้เป็นพลเมืองที่มีประสิทธิภาพของสังคมและเพื่อบำเพ็ญประโยชน์อื่น

สำนักงานโคเออร์สุรินทร์ ทำหน้าที่ประสานงานกับองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีความต้องการอบรมวิชาชีพ และอยู่ในเขตพื้นที่ สำนักงานโคเออร์สุรินทร์รับผิดชอบ ซึ่งทางองค์การบริหารส่วนตำบลมีงบประมาณอาชีพ สนับสนุนให้หน่วยงาน ผู้จบหลักสูตรไปแล้วนั้นก็ไปประกอบอาชีพหรือมีกิจการขนาดเล็กเปิดรับงานซ่อมปลงงานเย็บผ้าในหมู่บ้านตนเอง

2.โครงการอาหารกลางวันและเกษตรเพื่ออาหารกลางวันตามแนวชายแดนและถิ่นทุรกันดาร (ได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูและกตมณาเด็กและครอบครัวฟอเด็ก ปี 2543) สำนักงานโคเออร์สุรินทร์ ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานระหว่างโรงเรียนในโครงการฯ กับทางมูลนิธิฟอเด็ก โดยทางสำนักงานโคเออร์สุรินทร์เป็นผู้รับโครงการจากโรงเรียนและดูพื้นที่โรงเรียนและพิจารณาข้อมูลขั้นต้นก่อนที่จะส่งไปให้มูลนิธิฟอเด็กเป็นผู้พิจารณาเห็นควรอนุมัติงบประมาณโครงการฯ ทางมูลนิธิฟอเด็กก็จัดส่งตัวแลกเงินมายังสำนักงานโคเออร์สุรินทร์เพื่อนำทุนอาหารกลางวันไปมอบให้โรงเรียนที่ได้รับงบประมาณจากมูลนิธิฟอเด็กต่อไป

3.โครงการช่วยเหลือคนชรา – คนพิการ จังหวัดสุรินทร์ ในปีที่ผ่านมาได้ดำเนินการช่วยเหลือดังนี้

จำนวนผู้รับผลประโยชน์	115 คน
จำนวนหมู่บ้าน	31 หมู่บ้าน
จำนวนคนชรา	72 คน เป็นชาย 24 คน หญิง 50 คน
จำนวนคนพิการ	28 คน เป็นชาย 26 คน หญิง 2 คน
จำนวนคนชราที่ อำเภอละหานทราย บุรีรัมย์	17 คน
จำนวนคนชรา – คนพิการ	57 คน
จำนวนคนชรา – คนพิการ	41 คน จก.ร.23 เป็นผู้ดำเนินการมอบ

ส่วนที่เตรียมให้ทางอำเภอละหานทรายร่วมกับกรมทหารราบเฉพาะกิจที่ 23 นำเครื่องยังชีพไปมอบให้แก่ผู้ยากไร้เป็นประจำทุกวันๆ 9 ของทุกเดือน ทำให้การกินอยู่ดีขึ้น บางรายก็สามารถช่วยตนเองพอมิรายได้แต่ไม่มากนักเพราะสภาพร่างกายไม่เอื้ออำนวยแก่ตนเอง

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ นางสาวสุนทรี คงเมือง
เกิดเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2518
ที่อยู่ 95/5 หมู่ 5 ซอยพระราชวชิรญาณรณ 8 ตำบล บางพึ่ง
อำเภอ พระประแดง จังหวัด สมุทรปราการ 10130.
โทรศัพท์ 02-4637980, 01-2696205
E-mail mammond43@hotmail.com
การศึกษา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2541

ประสบการณ์การทำงาน / กิจกรรม

พ.ศ. 2543 เจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลภาคสนาม
สำรวจผลกระทบจากสนามทุนระเบิดที่มีต่อชุมชนในประเทศไทยโดยความร่วมมือระหว่าง
องค์การช่วยเหลือแห่งชาวนอร์เวย์ (NPA) ร่วมกับ ศูนย์ปฏิบัติการทุนระเบิดแห่งชาติ
(TMAC)
พ.ศ. 2542 ฝ่ายประมวล และพิจารณา คณะกรรมการบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2539 คณะกรรมการนักศึกษา คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

การฝึกงานและการฝึกอบรม

พ.ศ. 2544 จิตวิทยาสำหรับองค์กรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ รุ่นที่ 1 โดยศูนย์การศึกษาต่อเนื่องแห่งจุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2543 การใช้เข็มทิศ และเครื่องวัดพิกัด:GPS ร่วมกับแผนที่ทางภูมิศาสตร์
พ.ศ. 2541 ฝึกงานภาคปฏิบัติ 3 ที่หมู่ที่ 6 บ้านสนามคลี อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก เป็นเวลา
56 วัน
พ.ศ. 2540 ฝึกงานภาคปฏิบัติ 2 ที่หมู่ที่ 6 บ้านสนามคลี อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก เป็นเวลา
56 วัน
พ.ศ. 2540 ฝึกงานภาคปฏิบัติ 1 ที่ศูนย์พัฒนาเยาวชน (YPDC) เป็นเวลา 32 วัน

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ นางสาวกมลลา สาครมณีทรัพย์
 เกิดเมื่อวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2520
 ที่อยู่ 609/1 หมู่ 1 ซอยประชาอุทิศ 79 ถนนประชาอุทิศ แขวงทุ่งครุ
 เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140
 โทรศัพท์ 02-4260392, 09-8946697
 E-mail pangsalee@hotmail.com
 การศึกษา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2541
 สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์
 (ฝ่ายกาย) คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 พ.ศ.2545

ประสบการณ์การทำงาน / กิจกรรม

พ.ศ. 2545 เจ้าหน้าที่ประสานงานชุมชน สำนักงานประสานและสนับสนุนภาคประชาชน
 กรุงเทพมหานคร (สสช.กทม.)
 พ.ศ. 2542 ฝ่ายพิธีการ คณะกรรมการบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 พ.ศ. 2540 รองประธานโครงการสังคมสงเคราะห์สัญจร ณ จังหวัดน่าน
 พ.ศ. 2539 เลขานุการคณะกรรมการนักศึกษา คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

การฝึกงานและการฝึกอบรม

พ.ศ. 2544 จิตวิทยาสำหรับองค์กรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ รุ่นที่ 1 โดยศูนย์การศึกษาต่อเนื่องแห่งจุฬาลง
 กรณ์มหาวิทยาลัย
 พ.ศ. 2543 ฝึกงานภาคปฏิบัติ ที่หมู่ที่ 3 บ้านคงคาเหนือ ตำบลคลองตาครุ อำเภอฟากท่า จังหวัด
 ราชบุรี เป็นเวลา 84 วัน
 พ.ศ. 2541 ฝึกงานภาคปฏิบัติ 3 ที่หมู่ที่ 2 บ้านโพธิ์ทะเลกลาง นิคมสร้างตนเองทุ่งโพธิ์ทะเล จังหวัด
 กำแพงเพชร เป็นเวลา 56 วัน
 พ.ศ. 2540 ฝึกงานภาคปฏิบัติ 2 ที่หมู่ที่ 2 บ้านโพธิ์ทะเลกลาง นิคมสร้างตนเองทุ่งโพธิ์ทะเล จังหวัด
 กำแพงเพชร เป็นเวลา 25 วัน
 พ.ศ. 2540 ฝึกงานภาคปฏิบัติ 1 ที่มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก (ครูข้างถนน) เป็นเวลา 32 วัน